

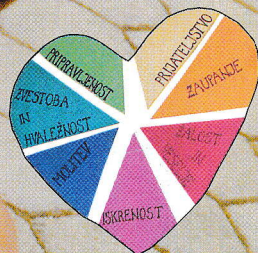
DVOMESEČNIK
LETNIK 71 ŠTEV. 6 (486)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

NOVEMBER-DECEMBER 1998

6

V Salezijanski Vestnik

ORATORIJ '98

**GUSTI HORVAT
MISIJONAR
V SRCU AFRIKE**

**MLADI KOROŠCI OBISKALI
MISIJONSKO DEŽELO**

Prve zaobljube
petih salezijancev

4

Sedmeri darovi Duha

7

Sotrudnica Ilinka Iršič

9

Gusti Horvat -
misijonar v srcu Afrike

12

Oratorij '98

15-18

Najini in naši otroci

20

Mladi Korošci
obiskali
misijonsko deželo

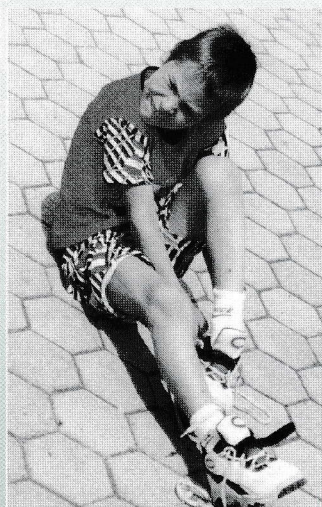

22-23

Diakonska posvečenja
treh salezijancev

25

Brez muje se še čevljev ne obuže.

BRALCEM SALEZIJSKEGA VESTNIKA

Spoštovani!
Obiskovali smo grobove naših dragih rajnih. Molili smo zanje, prižigali svečke v znamenje naše vere in upanja, da se nekoč pri Bogu vsi srečamo z njimi. S prvo adventno nedeljo bomo začeli tretje leto priprave na jubilejno leto 2000. Razmišljali bomo, kako neizmerno Bog Oče ljubi človeka, tako zelo, da nam je poslal na zemljo najdražji dar - svojega Sina. V imenu vseh sodelavcev vam želim doživete in milosti polne priprave na praznike božičnih skrivnosti, v letu 1999 pa močnega zaupanja v Očetovo ljubezen.

Janez Potočnik

Naslov: SALEZIJSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6 • p.p.2404 • 1001 LJUBLJANA • telefon: 061/127 30 28

• dvomesečnik • 6/1998, letnik 71 (štev. 486) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava: Založba Salve, Ljubljana • Lektorira: Stanislav Duh • Tisk: Tiskarna Ljubljana • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

• Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

SODRŽAVLJANI SVETIH

*“Potemtakem niste več tujci
in priseljenci, temveč sodržavljeni svetih
in domačini pri Bogu” (Ef 2, 19).*

Cenjene bralke in dragi bralci!

Tega veličastnega sporočila Božje besede ne navajam zaradi orumenelega listja na drevju in meseca novembra. Resda nas spomin na rajne, še posebej pa seveda praznik vseh svetih uvajata v razmišljanje o življenju po smrti. Vendar meni gre v tem sporočilu za življenje zdaj in tukaj. Rad bi sebi in nam vsem prebudil zavest o veličini našega življenjskega poslanstva.

Salezijanski družini je Bog naklonil velike osebnosti. Med drugimi recimo tudi bl. Filipa Rinaldija, ki je umrl 5. decembra 1931, Slovenijo pa obiskal leta 1926. Mnogim našim sobratom je postal pravi kažipot duhovnosti in apostolske plemenitosti.

Ta čokata in navidezno nedejavna osebnost žari od znotraj. Do 21. leta svojega življenja se upira don Bosku, da bi stopil na pot duhovnega poklica. Nima se vrednega za kaj takega.

Ko dokončno uzre Očetovo voljo, se vsa njegova notranjost vname. Komaj je posvečen v duhovnika, že prevzame službo predstojnika krajevne skupnosti in zatem nalogo ustanovitelja salezijancev v Španiji. Kot po nekem čudežu število članov in ustanov hitro raste. Takoj v začetku se sreča z močno ženo, salezijansko sotrudnico Dorotejo Chopiteo (izg. Čopitejo). Po značaju sta si dvoje nasprotij: ona hitra in neugnana v svojih stališčih, on miren in do konca spokojen. Pri sotrudnici se kaže volja do ustanavljanja, pri Filipu pa izžareva milost, ki dela vse novo. Milost, ki se ji je Filip Rinaldi - prava monferat-

ska korenina - dal dobesedno prežeti, je poslej prepajala tudi to nenavadno “močno ženo”. Tudi ona je zdaj kandidatka za oltar.

Tretji don Boskov naslednik bl. Filip Rinaldi je v sebi ves čas na poseben način okušal poklic za slavo v nebesih. Dano mu je bilo razumeti, da je to dokončen človekov poklic: biti sodržavljen svetih, biti domačin na nebeških dvorih. Gotovost tega poklica in te zanesljive prihodnosti ga je delala zelo mirnega in vedno milostno izžarevajočega. Ta bodoči poklic je sijal iz njegovih oči in povsod topil led sovraštva, brezbriznosti, zagrenjenosti in obupa. Njegov pogled, ki se je bolj mudil med svetimi državljani in Božjimi domačini, je na zemlji odkrival docela nove možnosti. Tako je v težkih časih prebujal ozračje veselja in ljubezni, klical v življenje nove apostolske skupine in na izviren način povezoval posamezne skupine salezijanske družine.

Ko salezijanci obhajamo svoj inšpektorialni zbor z udarnim vodilom “naša žarišča” (in pri tem mislimo na naše krajevne skupnosti), se dobro zavedamo, da se bo to zgodilo, če bomo živel iz zavesti, da smo državljani svetih in domačini pri Bogu.

Prepričan sem, da za Cerkev na Slovenskem in ves naš narod ni nič bolj pomembnega kakor dostojanstveno živeti zdaj in tukaj poklic “državljana svetih in domačina pri Bogu”. Tega nam navsezadnje ne more preprečiti noben zakon in noben minister.

In blaženi Filip naj nam pri tem pomaga.

SKADAR, ALBANIJA

1

PRVE ZAOBLJUBE PETIH ALBANCEV

V nedeljo 6. septembra nas je pet albanskih novincev pred vrhovnim predstojnikom J. E. Vecchijem izreklo svoj prvi DA Gospodu in don Bosku v salezijanski družbi. Slovesnost smo obhajali v skadrski stolnici ob navzočnosti tamkajšnjega nadškofa in metropolita A. Massafra. Na zaobljube smo se pripravljali eno leto, ki pa ni bilo vedno posuto z rožami. Naš magister Rudi Borštnik je izrazil veliko zadovoljstvo, da je smel biti orodje v Božjih rokah pri vzgoji novincev. *Na sliki:* pet slavljenec, med njimi vrhovni predstojnik J.E. Vecchi, nadškof Massafra, novi barski nadškof salezijanec Zeph Gashi in magister Rudi Borštnik. *Op. uredništva:* dva med njimi, dvojčka Albert in Robert Jakaj, sta se vključila v salezijansko skupnost na Rakovniku, kjer obiskujeta predavanja na teološki fakulteti. *Robert Jakaj*

LJUBLJANA

2

RAZSTAVA SLIK ĆIRILA JERIĆA, SDB

V drugi polovici septembra je bila v Galeriji Družina ob letošnjem redovniškem dnevu razstava izbranih del salezijanskega pomočnika Cirila Jerića (*1925 - Melinci, †1996 - Ljubljana). Pripravil jo je minorit p. Andrej Kropelj, ki je v zgibanki takole predstavil njegova dela: »Brat Ciril je zapustil obsežen slikarski opus ... Iz krajin, tihožitij in portretov veje tenkočuten opazovalec narave in človeka, iz del s simbolno – religiozno vsebino iskalec odgovorov na človekovo iskanje Božjega ... Pri srcu so mu bili široki horizonti, pogledi skozi drevje, a vedno od daleč, kakor da bi hotel zajeti prostor prek meja vidnega. Na slikah s simbolično svetopisemsko vsebino je skušal približati človekovo hrepenenje po ljubezni, Božji in človeški, po neskončnosti in večnosti, po nebeškem.«

LJUBLJANA - PARIZ

3

OBISK PRIJATELJEV IZ PARIZA

Avgusta je minilo leto, odkar je nas mlade v Parizu zbral papež Janez Pavel II. na 12. svetovnem dnevu mladih. V tem času so nas mlade udeležence salezijanske skupine (SMP 1) obiskali naši lanskoletni gostitelji v Parizu. Sprejeli smo jih na Rakovniku, popeljali na Primorsko (postojnska jama in Lipica), se sprehodili po Ljubljani in obiskali g. nadškofa (na sliki), nadaljevali pot v Logarsko dolino ter nazadnje občudovali lepote Gorenjske. Prijateljstvo, ki je bilo porojeno v Parizu, se nadaljuje in pogloblja. Prepričani smo, da ga ne more razdreti ne razdalja ne jezik. *Uroš Pušnik*

LA SALETTE – ANNECY – ŽENEVA 4

V KRAJIH SV. FRANČIŠKA SALEŠKEGA

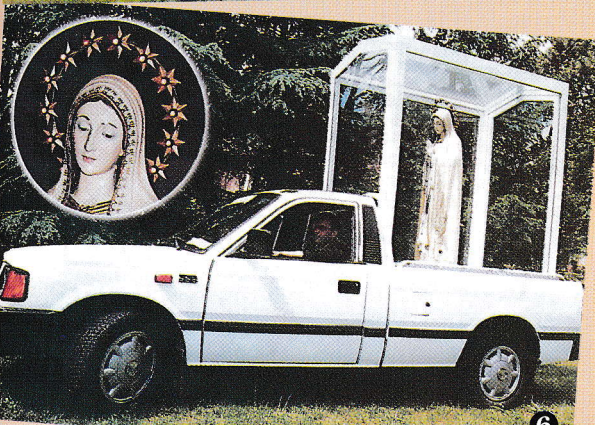
Slovenski salezijanci smo se s tem velikanom 16./17. st., svetnikom dobrohotne ljubeznivosti, piscem Filoteje in Teotima, zavetnikom naše družbe, od bližje srečali zadnji teden v septembru. Obiskali smo dve Marijini božjepotni svetišči (Monte Berico pri Vicenzi in La Salette v osrčju Alp na višini 1850 m) in Veliko kartuzijo (začetki in središče kartuzijanov). Največ časa smo namenili krajem Fr. Saleškega: Annecy, Thorens, Ženeva. Na poti domov smo bili deležni gostolubja sobrata Štefana Pintariča v Sionu (Švica) in sklenili romanje v Bresci – rojstnem kraju papeža Pavla VI. *JaP*

LJUBLJANA – SKALA 5

SKALINE POČITNICE

Veliko stvari smo zapisali v zgibanko, ki smo jo pripravljali že v maju pripravili za počitnice. Kaj vse smo počeli med počitnicami? Tam, kjer je ponavadi v svojemrednem delu med šolskim letom Bus veselja (Nove Jarše, Domžale in Fužine), tam smo pripravili enotedenski oratorij z naslovom *Baja kartako*. Preostalih nekaj dni, ki so še ostali v juliju, smo z nekaterimi izmed njih odšli na tabor v Osilnico. Šest nepozabnih dni nas še vedno povezuje in kar ne moremo dočakati tistih zimskih počitnic, ko se bomo na našem zimovanju zopet videli nekje v hribih.

OPČINE 6

JUBILEJNI MARIJANSKI SHOD

Ob prazniku Malega šmarna so letos 13. septembra obhajali na Opčinah jubilejni 50. marijanski shod, ki je bil potrditev ljubezni, preprostosti in vernosti slovenskega ljudstva. Shod je potekal pod geslom: *Marija, razlij svoj sveti blagoslov na našo zemljo in naš krov, da bomo narod Jezusov*. Udeležilo se ga je več tisoč predvsem slovenskih vernikov s Tržaškega in Goriškega. Med romarje je prišel tudi tržaški Škof E. Ravignani. Shod je bil krona na srečanja, molitve in slovesnosti ob romanju kipa fatimske Matere Božje v maju (na sliki). V spomin na 50. letni jubilej marijanskih shodov so izdali bogato ilustrirano knjigo z naslovom »50 let pod varstvom Matere Božje«, v zadnjem obdobju pa so obnovili t.i. *Marijanišče*, ki bo pomenilo še večjo duhovno oporo tržaškim Slovincem.

VERŽEJ 7

V KLOŠTER SE VRAČA ŽIVLJENJE

Prlekija, Pomurje! ... Nekaj poletnih počitnic sem preživela v teh dragih krajih. Moja prva pot zjutraj je

bila k sv. maši v bližnjo cerkev v Veržeju. Maševal je spoštovani Martin Maroša, gorec duhovnik ter dober človek. O tem govorijo njegove spoštljivo opravljene maše in tudi njegova poezija.

V tem času je v Veržeju potekal tudioratorij – *Veselo srce*. Okrog šestdeset ljubkih otrok je sestavljalo veselo družino. Lepo jih je bilo videti. Razdeljeni so bili v skupine in vsaka si je izbrala svoje ime. Z njimi se je trudilo deset prijaznih animatorjev. Dneve so jim napolnjevale razne dejavnosti. V dramski delavnici so spoznavali in dramatizirali zgodbo o porednem Mihi, ki pa je pozneje postal dober in vesel fant. Otroci sami so oblikovali in molili prisrčne molitve. V likovni delavnici so izdelali grad, cvetlice, živali, modelirali so iz gline, barvali kamenčke. Z delom se je prepletala pesem ob spremljavi kitarista Mateja. Imeli so celo svojo himno in jambor. Skupaj so odšli na kopanje, izvedli so igre brez meja, priredili piknik in prav za konec poromali v Turnišče. Ves teden so bili deležni najboljšega zgleda za življenje v prijateljstvu z Bogom in ljudmi.

Vse, kar so se naučili in izdelali, so na zaključni prireditvi predstavili staršem. Zadovoljni so bili starši in otroci. Staršem ni bilo žal, da so svoje drage otroke zaupali dobrem vzgojiteljem. Na prireditvi so bili pohvaljeni vsi, ki so pripomogli, da je oratorij lepo uspel. Na koncu se je župnik F. Maršič vsem lepo zahvalil ter izrazil upanje, da je bil letošnji oratorij lepa reklama za prihodnje leto.

Jelica Slavič

ŽELIMLJE – KUREŠČEK

NOČNO ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

Prvi petek v septembru se je zbralo v Želimljem kakih 250 mladih. Ob začetku novega šolskega leta so se želeli izročiti v varstvo Mariji Kraljici miru in se Gospodu zahvaliti za čudovito poletje, ki jih je obogatilo s tolikimi duhovnimi doživetji. Program v dvorani so ga oblikovali mladi: petje, glasba, recitacije, ples ... Po molitvi polnoči so po blagoslovu, ki jim ga je podelil predstojnik Stanislav Hočevnar, z baklami in ob rahlem rosenju krenili na pot: čaj in nočna molitev na Golem, okrog štirih zjutraj pa maša na Kureščku. Tudi v moči tega romanja bo novo šolsko leto za mnoge imelo še globlji smisel.

J a P

IZ SALEZIJSKEGA SVETA

● **URUGVAJ: Združenje Mama Marjeta.** V Urugvajju je leta 1989 gospa C. Lasarte, mati salezijanskega duhovnika in misionarja v Angoli, povezala starše salezijancev in hčera Marije Pomočnice v združenje, ki mu je dala ime "Združenje Mama Marjeta". Namen je podpiranje poklicev z molitvijo, ki jo je naročil še Jezus: "Prositate Gospoda žetve" in kakor je delal don Bosko. Imajo občasna srečanja, da se spoznajo in se pogovarjajo o poklicih svojih sinov in hčera. Njihov cilj je tudi podpirati in vključevati bolne in ostarele starše; prinašati tolažbo in podporo tistim staršem, ki ne morejo v polnosti sprejeti poklica svojih otrok; prositi za tiste starše, ki so že pri Očetu, začeniši z mamo Marjeto, materjo prvega salezijanca.

● **ITALIJA: Kako preprečiti samomore mladih?** Ob pogledu na toliko samomorov mladih v svojem okolju (Benetke) je profesorica A. Castagna, bivša gojenka HMP in salezijanska sotrudnica, ponudila šolskemu ravnatelju, kjer poučuje, svoj prosti čas za reševanje problemov mladih zunaj šolskega časa. Veliko jih prihaja k njej: odkriva pojave nestrpnosti, rasizma in mamil. Potem jih pripravi za pogovore s profesorji raznih šol. Postala je članica družinske posvetovalnice, ki skuša spraviti v stik razprte družine. Med dijaki opravlja raziskave o njihovem položaju in težavah. Iz vsega tega je nastal načrt "Veliki trg - Piazza grande", kjer s prostovoljci iščejo mlade, ki so potrebni pomoči, in jih skušajo spraviti nazaj na pravo pot.

● **NEMČIJA: Zobozdravniki za misijone.** V Nemčiji je zobozdravnik iz Göttingena povezal vse zobozdravnike za pobudo, da bi pacienti, ki zamenjajo zlate zobe z novimi, prejšnje dali v prid misijonov. Tako so zbrali milijone mark in jih vložili v sanitarno opremo in za šole v misijonih.

● **ITALIJA – RIM: Drugi svetovni shod bivših gojencev.** Od 1. do 6. maja letos je bil v generalni hiši drugi svetovni shod bivših gojencev. Prišlo je 150 zastopnikov z vsega sveta. Izvolili so novo svetovno predsedstvo. 3 za Azijo, 3 za Latinsko Ameriko, 6 pa za Evropo. Za predsednika je bil znova potrjen prof. Antonio Pires.

● **INDIJA: Salezijanci za mater Terezijo.** Narodni katehetski in multimedijški center v Kalkuti je 2 meseca po smrti matere Terezije izdal album pesmi v njen spomin. Pesmi, ki spajajo evropski in indijski slog, govorijo o njenem poklicu (Call within a Call - poklic v poklicu), o njeni skrbi za najbolj uboge (Mother touched me - Mati se me je dotaknila, ki govori o siroti, o deklici s ceste, o rakastem in o gobavem bolniku). Mati Terezija je s svojim dotikom spremenila njihovo življenje. *pripravil Stane Okorn*

Vrhovni predstojnik Vecchi v strojni šoli v Kambodži

Iz razlage vezila za leto 1998

SEDMERI DAROVI DUHA

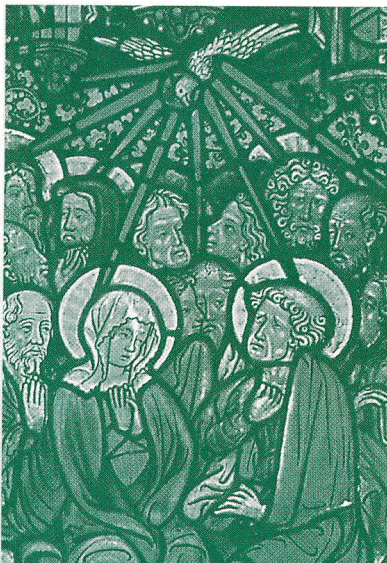
Darovi Duha so pravi vzgojni program. Sicer jih ni mogoče razlagati ločeno, vendar si kljub temu oglejmo vsakega posebej.

Dar modrosti nas vodi v odkrivanju dobrote in lepote; usposablja nas, da znamo v njih uživati in se po njih dvigovati k tistemu, ki ju podarja, k Stvarniku. Lepota je lepota resnice, pa tudi lepota gibov, krenenj, vedenja in načina bivanja, dejanj in umetniških del. Modrost ima tri stopnje: najprej se učimo odkrivati dobro; potem se naučimo v tem dobrem bivati in končno se dvigujemo k Bogu. Modrost pomaga človeku, da razlikuje med dobrim in slabim. Razsvetljuje in usmerja. Je kompas življenja.

Dar razumnosti pomeni brati v globini. To je dar, s katerim s pomočjo razuma in Božje besede globoko in zavestno spoznavamo pomen resničnosti in dogodkov. Dar razumnosti nas uči vstopati v resnico o nas samih, o predlogih in povabilih, o stvarih. To je dar, ki nam v stiku z življenjem in svetom pomaga premagovati površnost in hlastanje; ki nam ob toliko informacijah pomaga odkrivati pravo resnico. Ta dar nas vodi k poglobljanju vere in povezovanju krščanske skrivnosti z življenjem.

Dar sveta pomeni sposobnost razločevanja in izbire, pravilne odločitve in razpoložljivosti v izpolnjevanju tistega, kar smo si izbrali. Kako lep dar proti takojšnjosti, trajni neodločenosti, ki ne dovoljuje življenjskega razvoja; dar, po katerem spoznamo, kaj Bog pričakuje od vsakogar; katera je smer, ki naj jo nastopimo, pot, ki nam pripada!

Dar moči pomeni pogum, vztrajnost, notranjo moč, zmožnost vzdržati v težavah, vztrajnost v sklepah. Ta dar je bil na binokstni dan najbolj viden. Apostoli so postali pogumni v govorjenju in pripravljeni na spoprijem s preizkušnjami. Ta dar nas usposablja, da bi bili jasni in od-

ločni v predlogih in vrednotenju; uči nas, da človek prihaja do sadov šele po dolgem prizadevanju; da dolgoletna zvestoba vsebuje vedno novo in večje veselje.

Dar vednosti pomeni doumeti v ljubezni. Ta dar nas vodi, da spoznavamo iz ljubezni; včasih tega niti ne zmoremo izraziti urejeno in sistematično, a nam pomaga delovati. Je izkušnja in slutnja hkrati. Vednost je ljubeznivost, intenziven in celosten čustveni odnos do oseb in do stvari: srce, ki razume. Uči nas, da je osebo ali delo, ki ga hočemo razumeti, potrebno najprej ljubiti. Seveda nas Duh vodi

predvsem k spoznanju Boga prek ljubezni.

Dar pobožnosti je kot navezanost otroka na njegove starše. V Novi zavezi je močno poudarjeno, da nam Duh vliva zavest otroštva, polaga na ustnice sinovske izraze in daje čutiiti Boga kot očeta. Pobožnost nas uči verovati, da se vse dogaja v pokorščini Božji volji, ki je do nas polna ljubezni. Vodi nas, da se obračamo na Boga z molitvijo očenaš in nas vabi, da obnovimo ozračje Božje pričujočnosti, da bi Boga občutili blizu in v sebi, povezanega z nami z očetovsko ljubeznijo.

Dar strahu Božjega pomeni občutek za Božjo veličino in svetost. Bog je oče in je dober. Vendar je tudi mogočen, je vladar, stvarnik in Gospod. Naklanja svoje darove, a zahteva, da z njimi odgovorno ravnamo. Vedno odpušča, a se ne da zasmehovati. Ne more postati orodje ne za posameznike ne za mogočnike, ne za kakršnekoli organizacije. Dar strahu Božjega nas spominja tudi na to, da nismo gospodarji nad dobrim in hudim; da je Bog v začetku vsakega bitja, vsakega daru, vsake milosti.

Darovi Svetega Duha nam izostrijo pogled na življenje in na človeško zgodovino, dajejo nam novo zavest o lastnem dostojanstvu in usodi, vodijo nas k spoznanju in uživanju Boga.

V BECCHIJU NAS JE PRIČAKALA MATI MARJETA

Spomenik matere Marjete

Vnaši pokrajini prevladuje jo prostovoljke iz Italije, in čeprav jezika ne poznamo, nas to ni preveč motilo, kajti duhovna povezanost presega vse. Čutile pa smo, da nas povezuje don Boskov duh in naše skupno poslanstvo posvečenega življenja v svetu.

Na srečanju so skupine poročale o delu v tekočem letu. Mesečne duhovne obnove in druga srečanja nam omogočajo, da poglobljamo svojo duhovnost ter iščemo novih poti, oblik in možnosti za apostolat. Iz poročil je bilo čutiti skrb za poglobljeno duhovno življenje in prizadevanje za zvestobo salezijanskemu duhu. Skupine so veliko razmišljale tudi o pomenu vključevanja v krajevno Cerkev. Naše poslanstvo nas vodi tudi v politiko, kulturo in solstvo, povsod tja, kjer se zadržujejo mladi in kjer zanje lahko naredimo kaj dobrega in koristnega.

September. V tem času je na deželi še posebej lepo. Klopotci oznanjajo, da prihaja jesen, ko se v naravi preliva na tisoče barv in kmetje obirajo sadove zemlje in svojih rok. V malce hladnem septembrskem jutru smo se prostovoljke odpravile na pot. Naš cilj je bil srečanje s sosetsrmi na ravni pokrajine, ki jo sestavlja sedem skupin don Boskovih prostovoljk (DBP).

Po končanem srečanju s soseskami smo nadaljevali pot v Becchi, don Boskov rojstni kraj. Kako lepi so občutki biti v kraju, kjer se je don Bosko rodil, se igral, odraščal, hodil v šolo in pri devetih letih sanjal o svojem poslanstvu. Srce mi je zatrepetalo, ko sem v bližini njegove rojstne hiše zagledala kip matere Marjete. Imela sem občutek, kakor da prihajam domov in me na pragu čaka mati. Ko sem s hvaležnostjo opazovala njihovo hišo, nedaleč stran pa veliko cerkev, so mi prišle na misel besede matere Marjete sinu Janezu: Če boš postal duhovnik in bi po nesreči postal bogat, ne bom prestopila tvojega praga. Da, na zunaj so bili don Boskovi revni, a v notranjosti tako zelo bogati. Don Bosko in mati Marjeta sta drugim zapustila ogromno duhovnega bogastva.

Pot smo nadaljevali mimo Chierija, kjer smo oživljali spomin

Pročelje mogočne bazilike Colle don Bosco

na don Boskova leta v semeniču, do bazilike Marije Pomočnice v Turinu. Dih mi je zastal, ko sem občudovala mogočno cerkev ter razmišljala o veri in neizmenem zaupanju, ki ga je don Bosko imel do Marije. Kako velike reči je Marija naredila po don Bosku! Le kako bi si mogli drugače razlagati njegove tri lire v žepu ob začetku gradnje tega svetišča? Srce mi je kar samo pelo od veselja. Kaj naj drugega storim, kot da tiho prosim, da bi imele tudi prostovoljke vsaj malo takšne vere, kot jo je imel don Bosko.

Posebno doživetje je bilo ob grobu Janeza Boska in Filipa Rinaldija, našega ustanovitelja, ter sveta maša v prezbiteriju tega svetišča. V molitvi smo se spomnile naše ustanove in celotne salezijanske družine ter prosile, da bi bile vedno zveste don Boskovemu duhu.

Bogu sem hvaležna, da sem smela hoditi po don Boskovih krajih. Marijo prosim, da bi mogla v teh zmehdenih časih še globlje zaživeti salezijansko ljubeznivost, potrpežljivost in ponižnost. Goreče molim, da bi bila mati Marjeta kmalu prišteta k blaženim.

DBP

ILINKA IRŠIČ

**ZAZNAMOVALA JE ZAČETKE
SLOVENSKEGA POVOJNEGA SOTRUDNIŠTVA**

*12. 12. 1938 † 2. 8. 1989

Druga svetovna vojna je v marsičem onemogočila salezijansko delo v Sloveniji. Tudi združevanje don Boskovih sotrudnikov je bilo prepovedano.

Ponovno so se začeli organizirati po letu 1980. V prvi skupini po vojni organiziranih sotrudnikov je vidno vlogo imela g. Ilinka Iršič, ki je stopila med sotrudnike 1986.

Njeno srečanje z don Boskom

Rodila se je 12. 12. 1938 v Ljubljani. Don Boska je spoznala na študijskem potovanju v Turin. Don Bosko jo je navdušil s svojo veliko ljubeznijo do mladih. Ker je poznala glavne evropske jezike, je sodelovala na raznih srečanjih sotrudnikov: najprej v Franciji, potem dvakrat v Belgiji in končno v Rimu na svetovnem kongresu.

Izvoljena v svetovno konzulto

Na omenjenem kongresu v Rimu je bila izvoljena v svetovno konzulto kot odgovorna za področje severne in srednje Evrope. Od takrat se je še bolj posvečala

salezijanskemu poslanstvu in veliko prispevala k poživljanju salezijanskega sotrudništva pri nas in po svetu. Ko je že vedela, da bolezen resno ogroža njeno življenje, je še pohitela med sotrudnike v Zagreb in v Nemčijo. Svojo veliko ljubezen do tega poklica je pokazala še deset dni pred smrtjo, ko je želela biti navzoča na srečanju svoje skupine na Rakovniku. Soočenje z boleznijo in s smrtjo je sprejemala zavestno v veri. Zdravniku, ki ji je ponudil sredstvo proti bolečinam, je odgovorila: *Ne, hvala, ker bi sicer izgubila stik z Bogom, ki ga čutim v trpljenju.*

Njena ljubezen do salezijanske družine

Njeno doslednost in zavzetost za Božje kraljestvo ter ljubezen do salezijanske družine lahko zasluţimo tudi iz besed, ki jih je izrekla na srečanju sotrudnikov eno leto pred svojo smrtjo: *Salezijanski sotrudnik živi iz Božjega duha. Ljubezen je tista sila, ki nas spodbuja za dobra dela ter osrečuje nas in tiste, s katerimi in za katere delamo. Če pri tem v začetku doživljamo nerazumevanje in nesoglasja, naj nas to ne oplaši. Zamislimo se ob prebiranju don Boskovega življenja, koliko nerazumevanja je moral on pretrpeti. Delal je po Božjih navdihih. Skupaj z nebeško materjo Mari-*

jo je vedno vztrajal v dobrih delih, pa čeprav je bilo težko. Danes vidimo, kako bogate sadove je obrodilo njegovo delo po številnih sinovih in hčerah njegove duhovnosti po vsem svetu. Če bomo vztrajali v ljubezni, bodo tudi ljudje okoli nas začutili nov svet, svet, ki ga gradi Jezus, svet ljubezni, ki ga gradi skupaj s svojo materjo Marijo, z vsemi svetniki in vsemi ljudmi, ki se mu pridružijo. Vztrajajmo torej v ljubezni vedno, povsod, za usako ceno, kajti nebeško plačilo in Božje varstvo bosta vedno z nami in Jezus nam bo vedno dal dovolj moči, saj sam pravi: »Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteţeni; jaz vas bom poţivil.«

Njen odhod rojeva sadove

Ob smrti Ilinke Iršič je svojo hvaleţnost izrazil tudi vrhovni predstojnik salezijancev E. Vignano v brzojavki inšpektorju S. Hočevarju: *Pridružujem se žalosti, ki je doletela inšpektorijo in salezijansko družino v Ljubljani zaradi smrti sotrudnice Ilinke Iršič. Shvaleţnostjo za sluţenje, ki ga je opravljala, zagotavljam molitve za dušo drage pokojnice in prosim Božjega blagoslova za njene domače in člane salezijanske družine.*

Slovo ob grobu je bilo polno upanja, da zrno, ki smo ga položili v zemljo, ni umrlo, ampak je vzklilo in dozorelo za večno življenje. V upanju, da je tako, se Bogu iskreno zahvaljujemo za ta svetli lik salezijanske sotrudnice, obenem pa prosimo, naj Bog Cerkev in salezijansko družino obdarja z novimi apostolskimi delavci tudi v prihodnje. *Ivan Turk, sdb*

Sv. Francišek Saleški

ZAPRI VRATA

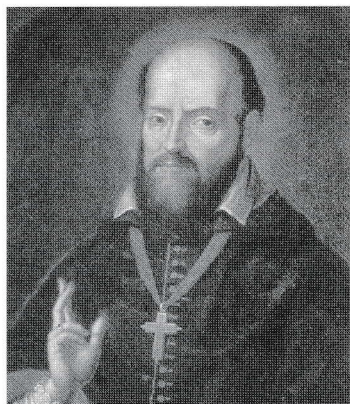
O duhovni samoti

Najprej je potrebno, da se na ta ali oni način čez dan večkrat spomniš Božje pričujočnosti. Potem premisli, kaj dela Bog in kaj ti. Spoznala boš, da Bog nenehno gleda nate in da njegove oči z nedoseženo ljubeznijo počivajo na tebi. Zato se začudi in reci: »Zakaj se tudi jaz vedno ne oziram samo nate kakor ti name?!«

Ptice po drevju imajo svoja gnezda, da se včasih vanje umaknejo, in jeleni grmovje in brloge, kamor zbežijo poleti pred vročino, da s v zatišju sence ohladijo in spočijejo. Tako, Filoteja, si morajo tudi naša srca vsak dan določiti in poiskati prostor ali na gori Kalvariji ali v Gospodovih ranah ali kje drugje blizu njega, kamor lahko vsak hip pribežijo, da se sredi dela odpočijejo in razvedrijo kakor v trdnjavi, varni pred vsemi skušnjavami.

Sredi pogovorov in opravkov se pogosto zateci v samoto svojega srca, čeravno imaš opravka med ljudmi. Nihče ti ne more vzeti tvoje duhovne samote, naj bi jih bilo še toliko okrog tebe, ker obdajajo le tvoje telo, ne pa tvojega srca. Tvoje srce je samo, čisto samo s svojim Bogom.

Sv. Katarini Sienski sta oče in mati vzela vse; ni imela ne kraja ne časa, kjer bi molila in premišljevala. Zveličar pa ji je vdihnil misel, naj v notranjosti svoje duše postavi malo molilnico, kamor se bo v duhu zatekala in med delom v tej sveti samoti počivala. Zapirala se je v kamrico svojega srca in tukaj jo je tolažil njen Božji ženin.

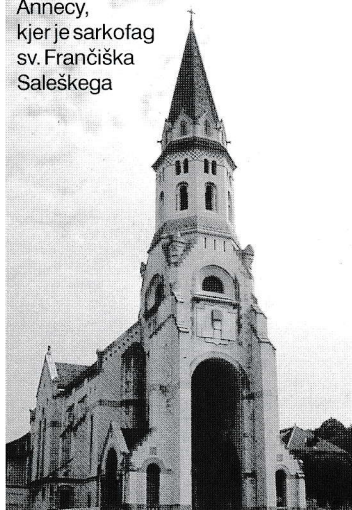

Umakni se torej večkrat vase, kjer boš nemoteno in zaupno svojo dušo odkrivala Bogu.

Blaženi Eleazar, grof na južnem Francoskem, je dolgo živel od svoje pobožne in čiste žene Delfine. Poslala je k njemu sla, da poizve o njegovem zdravju. Odgovoril ji je: »Dobro mi je, draga žena. Če bi me pa rada videla, me išči v srčni rani dobrega Jezusa. Tu prebivam, tu me najdeš. Drugje bi me iskala zaman.«

Filoteja, Ljubljana 1941, str. 77 sl.

Anney,
kjer je sarkofag
sv. Franciška
Saleškega

VSAK DRUGI MESEC DON BOSKO PRI TEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoj),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem. Takoj
nam sporočite
spremembo
naslova.

**Naslov
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel. 061/127-3028
fax 061/127-3040**

VSAK DUHOVNI POKLIC SE ROJEVA IZ BOGOSLUŽJA IN MOLITVE

Pred kratkim je v slovenskem prevodu izšel papeški dokument o duhovnih poklicih z naslovom **NOVI DUHOVNI POKLICI ZA NOVO EVROPO**. Ta kaže na stanje duhovnih poklicev v Evropi, obenem pa podaja smernice poklicne pastorale za naprej. V tem pismu vam bom podal nekaj misli iz tega dokumenta, in sicer tisti del, ki govori o pomenu bogoslužja in molitve, ki sta temelj vsakega duhovnega poklica v Cerkvi.

Bogoslužje je za vse, ki se ga udeležujejo, nenehen poziv k duhovnemu poklicu. Vsako bogoslužno opravilo je duhovno-poklicnostni dogodek. V bogoslužnem obhajanju Božjih skrivnosti prepoznava vernik svojo osebno poklicanost, saj si ne more zatisniti ušes pred Očetovim glasom, ki ga po Sinu in v moči Svetega Duha kliče, naj se sodaruje za odrešenje sveta.

Tudi molitev postane pot razločevanja duhovnih poklicev, ne samo zaradi tega, ker je Jezus povabil k molitvi h Gospodarju žetve, ampak ker more vernik zgolj v poslušnosti Bogu odkrivati načrt, ki si ga je Bog zamislil zanj: v premišljevani skrivnosti odkrije vernik svojo identiteto, s Kristusom skrito v Bogu (Kol 3,3).

Samo molitev more sprostiti tiste drže zaupanja in predanosti, ki so neizogibne, da izrečemo svoj da in da premagamo strahove ter negotovost. Vsak duhovni poklic se rojeva iz klicanja (molitve).

Vendar pripada tej razsežnosti tudi osebna izkušnja molitve kot dialoga z Bogom: četudi gre za slavljenje znotraj najbolj skrite celice srca, gre za odnos do tistega očetovstva, od katerega izvira vsak duhovni poklic. Ta razsežnost je še zlasti očitna v izkušnji prvotne Cerkve, katere udje so bili stanovitni v nauku apostolov in občestvu, v lomljenju kruha in molitvah (Apd 2, 42). Vsaka odločitev v tej skupnosti je bila sad molitve; vsaka izbira, predvsem za misijone, je dozorela v liturgičnem kontekstu (prim. Apd 6, 1-7).

Te molitvene logike se je skupnost naučila od Jezusa, ki so se mu množice zasmilile, ker so bile izmučene in razkropljene, kakor ovce, ki nimajo pastirja. Tedaj je rekel svojim učencem: Žetev je obilna, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev (Lk 10,2).

Evangeljska ikona Gospodarja žetve vodi v srce pastorale duhovnih poklicev: k molitvi. Molitev, ki zna gledati z evangeljsko modrostjo na svet in na vsakega človeka v stvarnosti njegovih potreb po življenju in odrešenju. Molitev, ki izraža živo upanje v Boga, ki nikoli ne bo dovolil, da bi manjkalo delavcev (Mt 9,38), potrebnih za uresničenje od njega zaupanega poslanstva. (Prim. Cerkveni dokumenti, 76, št. 27)

Dragi molivci! Želim vam in vsem, za katere molimo, stanovitnost v molitvi, lepo adventno pripravo in radostno božično praznovanje.

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

NOVEMBER

Pridi, Sveti Duh!

In ozdravi rane vse!

Greš nam je ranil razum, voljo in srce.

Sveti Duh, ozdravi nas dušnih in telesnih ran.

DECEMBER

Pridi, Sveti Duh

Upogni, kar upira se!

Sveti Duh, upogni našo ošabnost, da bomo zmogni sprejeti sporočilo božičnih praznikov.

GUSTI HORVAT

MISIJONAR V SRCU AFRIKE

Nasmejani Gusti je bil rojen leta 1939 na ravninah Prekmurja v Lipovcih, župnija Beltinci. Od tod njegova ljubezen do širnih prostranstev krščanstva. Leta 1956 je postal salezijanec, leta 1968 pa duhovnik. Deset let se je po raznih slovenskih župnijah na neki način pripravljaj na svoje misijonsko poslanstvo. Letos mineva dvajset let, kar je zaprosil za misijone, čez slabega pol leta (31. marca 1999) pa bo obhajal dvajsetletnico svojega prihoda v osrčje Afrike. Za nekaj časa je prišel na obisk v domovino. Med nami bo do konca novembra.

svojega 12. do 15. leta), se spominam, kako nam je Janez Jenko po nedeljskem blagoslovu za otroke pripovedoval razne misijonske dogodivščine. Ko sem prišel v sementišče (Reka, Zadar), sem se vedno znašel v misijonskem krožku. V bogoslovju sem končno spoznal kakega misijonarja tudi bolj od blizu, in sicer Jožka Kramarja, ki se je tedaj vrnil iz Burme in je bil nekaj časa na Rakovniku. Njegova bližina, njegov misijonski zanos, njegov zgled in njegove besede ... vse to je napravilo name neizbrisen pečat. Ko se je vrnil v misijone, sem ostal z njim v pisni

1978 zaprosil za misijone in pristal v Afriki.

- *Dvajset let je kar lepa misijonska doba. Kaj je najbolj zaznamovalo to obdobje, preden so se začeli vojaški spopadi.*

Prvo obdobje je gotovo v znamenju »boja s francoščino in jezikom kirundi« ter prvim strahom: komaj sem prišel, že so iz Burundija izgnali 70 misijonarjev, nekoliko pozneje pa ubili enega belih očetov. Naslednje leto je bilo zaznamovano z velikimi obiski: papež je obiskal več afriških držav, vrhovni predstojnik salezijancev Viganu pa tudi našo provinco. Na jesen je prišel na obisk tudi g. Lenček, ta veliki animator slovenskih misijonov. Tretje misijonsko leto so zaznamovali veličastni prazniki za veliko noč: krstil sem 162 odraslih, ki so se štiri leta pripravljali na krst. Obenem sem se začel vse bolj ukvarjati z ekonomijo. To leto sem na en sam dan od ljudi odkupil 60 ton kave. Dlje ko sem bil v misijonih, bolj sem bil njihov in oni vse bolj moji. V letu 83/84 so začeli izganjati misijonarje, zatirati Cerkev, prepovedali so versko delovanje. Končno smo morali leta 1987 tudi slovenski misijonarji zapustiti Burundi.

Poroka

Darovanje

- *Gusti, tvoji spomini na mladost. Kaj te je nagovarjalo za misijonski poklic?*
Marsikaj: družinska molitev, pobožnost prvih petkov, še posebej pa predvojni misijonski list Zamorček. Pogosto sem ga prebiral. Ko sem bil na Rakovniku (od

navezi, dokler tudi sam nisem odšel za njim, toda na drugo celino, v Afriko. Ko sem »kaplanoval« po slovenskih župnijah, me je ob svojem prvem »misijonskem dopustu« obiskal sobrat Jože Mlinarič. Od tedaj so vse moje misli začele rotati v Afriko. Tako sem leta

- *In kam po desetih letih misijonarjenja v Burundiju?*
Najprej na kratek dopust v domovino, potema pa nazaj, v sosednjo Ruando, v župnijo Musha. Tukaj smo začeli razvijati pestro misijonsko delo: ogromno krstov, na stotine birmancev (s škofom smo večkrat birmovali še po trije duhov-

nikl); pri vsem tem pa prisrčno sodelovanje mladih s petjem, bobni in plesom. Koliko razlogov za veselje! V letu 1990 nas je v Afriki spet obiskal papež, na dekanjski ravni pa so me izvolili za voditelja mladinske pastorale. Prav tega leta so se tudi v Ruandi začeli nemiri, ki so v letu 1994 pripeljali do pravega vojnega stanja. V naši župnijski cerkvi v Mushi sem doživel vso tragedijo bratomorne vojne, v njej in okrog nje je bilo pobitih 1200 ljudi, povsem nedolžnih. Ruanda je postala prava puščava, iz nje je zbežalo milijone ljudi. Po ruandskih gričih pa je ostalo samih na tisoče sirot in na stotine družin brez očetov. O teh krvavih dogodkih je obširno pisal sobrat misijonar Danilo Lisjak v knjigi Ruadna, črna vest človeštva (knjigo lahko še dobite na uredništvu SV).

- Sedaj si spet v Burundiju, deželi svoje prve »misijonske ljubezni«.

Po prvem izgnanstvu sem zapisal: »Ne rečem, da me izgon iz Burundija ni prizadel. Ni mi žal zaradi sebe, ampak zaradi drage črede. Cerkev v Burundiju nas pogreša in potrebuje. Ko so ljudje zvedeli, da z Jožetom odhajava, so navreli kot šumeči valovi na naše dvorišče in dva dni ob nama vztrajali brez hrane in pijače. Ko sva jih odslavljal, so prosili, da jih pustiva tam, ker da ne želijo nič drugega kot biti z nama še zadnje trenutke in ure.« Da, po nekaj letih sem se vrnil v ljubljeni Burundi. Tokrat smo slovenski salezijan-

Novomašni sprevod

ski misijonarji delo zastavili skupaj: Danilo Lisjak, Jože Mlinarič in jaz. Pred slabim letom pa se nam je pridružil še simpatični sobrat pomočnik Vilko Poljanšek.

- Morda se kak misijonski utrinek, ki te v globini srca najbolj nagovarja.

Že prve mesece mojega misijonarjenja me je globoko nagovorilo bogoslužje med Afričani. Njim se ne mudi, imajo čas, ne gledajo na uro. In kadar je praznik, mora maša trajati - tudi po dve ali tri ure. Ampak to ne zaradi pridige in drugih nagovorov. Maša je dolga zaradi procesij, bobnanja, plesa in petja. Plesali bi celo mašo. Ko začno prepevati pesem, odpojejo vse kitice, pa četudi jih je deset. Še zlasti so zanimivi bojni plesi dečkov pri maši. Zanimivo je pobiranje darov pri maši - k oltarju prihajajo, da se pokažejo, da opozorijo nase - pa četudi bodo dali zelo skromen dar.

V Afriki kruha ne poznajo. Njihova glavna jed sta fižol in banane. Zato tam molimo očenaš drugače kot Slovenci, tam molimo: *daj*

nam danes našo vsakdanjo hrano. Presenečen sem nad njihovim zaupanjem. V misijonu imamo pravo banko, hranilnico. Ljudje nam zaupajo prihranke. In kadar potrebujejo, pridejo ponje v misijon.

- V prejšnji številki SV smo zapisali, da je bilo v Burundiju spet hudo, kakšno je trenutno stanje?

»Uporniki iz gozda« so res napadli področje treh župnij, kjer je tudi naš misijon. Ljudje so se razbežali (na nevarnost jih je opozoril naš čuvaj; zaslišal je streljanje in zato je sredi noči začel zvoniti), ker so se bali povračilnih ukrepov redne oblasti, ko uporniki odidejo. Mi pa smo ostali v misijonu. Uporniki nam niso hoteli nič žalega, pa tudi oblast nas je pustila pri miru. Po treh napetih tednih so se stvari umirile, uporniki so odšli, ljudje so se vrnili na svoje domove. Bili so nam nadvse hvaležni, da smo jih prebudili sredi noči in so se lahko pravočasno umaknili pred nevarnostjo. Še tale zanimivost: sobrata »Vilika« (tako mu namreč pravijo Afričani) je tako prevzelo delo v mizarskih delavnicah, da ni slišal nobenega streljanja, ko je v bližini potekal boj med uporniki in redno vojsko.

Dragi bralci Salezijanskega vestnika, v svojem imenu in imenu drugih treh sobratov vas prisrčno pozdravljam, se zahvaljujem za vse oblike pomoči in se priporočam še unaprej.

Prvo obhajilo

V SRCU BOLEST A NA USTIH PESEM

Poleg prekucijskih posledic je Piemont pretresla še vojna proti Avstriji, ki je leta 1849 povzročila tudi zapiranje javnih šol in semenišč, ker so jih rabili za vojašnice. Don Bosko se dogodkom ni upiral z razdiralno silo, ki poraja še več nasilja, niti z večjim prepričevanjem, ki napravlja iz ljudi zanesenjake, ampak z bogatejšo vzgojno in izobraževalno ponudbo. Nevarnosti, ki so grozile veri in nrvnosti fantov, so terjale od njega še večje napore. Ob večernih šolah so začele delovati tudi dnevne šole, zborovskemu petju pa so dodali še učenje klavirja, orgel in drugih glasbil. Don Bosko je v tem času postal učitelj vokalne in instrumentalne glasbe. Sam pravi, da je dobra volja nadomestila vse. Ko so se upeli najlepši deški glasovi, so začeli sodelovati pri obredih in na prireditvah v Turinu in drugod. Ker do takrat ni bilo slišati zborov srebrnih glasov z orkestrom, petja sola ... je bila to novost, o kateri so govorili povsod.

Tako se je naš skromni oratorij polagoma utrdil, medtem ko so se zgodili hudi pripetljivaji, ki so morali spremeniti videz italijanske in morda svetovne politike ...

Tedaj smo – da bi se vsaj tolažili, da smo storili vse, kar smo mogli za ublažitev javne nesreče – najeli vso hišo Pinardi. Najemniki so vreščali, grozili meni, moji materi ter samemu lastniku. Morali smo žrtvovati veliko denarja, vendar smo dosegli, da smo imeli stavbo vso na voljo. Tako je bilo gnezdo zlobe, ki je bilo dvajset let v službi zlodeja, v naših rokah. Obsegalo je ves prostor, kjer je sedaj dvorišče, med cerkvijo Marije Pomočnice in hišo, ki stoji za njo.

Tako smo lahko povečali razrede, razširili cerkev, prostor za razvedrilo je bil podvojen in število fantov se je povečalo na trideset. Toda glavni namen je bil, da bi lahko sprejeli, kakor smo storili, škofijske klerike; lahko rečemo, da je hiša oratorija skoraj za dvajset let postala škofijsko semenišče.

Ob koncu leta 1848 so politični dogodki prisilili sv. očeta Pija IX., da je zbežal iz Rima in se zatekel v Gaeto. Ta veliki papež nam je že mnogokrat izkazal dobroto. Ker se je razširila vest, da se je znašel v denarnih stiskah, se je v Turinu odprlo zbiranje prispevkov, ki se je imenovalo Petrov novčič ... Bila je majhna reč, ki smo jo poskusili napraviti prijetno sv. očetu s posvetilom, ki mu je bilo zelo všeč. Svoje zadovoljstvo je pokazal s pismom, ki ga je naslovil na kardinala Antonuccija, tedanjega nuncija v Turinu in sedaj nadškofa v Anconi. Na-

ročil mu je, naj nam pove, kako mu je bil v tolažbo naš dar, še mnogo bolj pa misli, ki so ga spremljale. Na koncu je z apostolskim blagoslovom poslal zavoj 60 ducatov rožnih vencev, ki smo jih slovesno razdelili 20. julija tistega leta ...

Zaradi naraščajočega števila zunanjih fantov, ki so prihajali v oratorij, je bilo treba misliti na drug kraj (poleg Valdocca že drugi oratorij, op. prev.) in ta je bil oratorij sv. Angela varuha v predmestju Vanchiglia, malo proč od kraja, kjer je zlasti po zaslugi markize Barolo potem zrasla cerkev sv. Julije.

V valdoški oratorij je v tistem času prišel slavnostni obisk, komisija poslancev in drugih odgovornih z ministrstva za notranje zadeve, ki so nas počastili s svojo navzočnostjo. Obiskali so vsakogar in vse v prijateljskem duhu, potem pa so imeli dolgo poročilo v poslanski zbornici. To je spodbudilo dolgo in živahno razpravo, ki se lahko vidi v Piemontskem listu z dne 29. marca 1849. Poslanska zbornica je našim fantom poslala v dar 3000 frankov; Urban Ratazzi, ki je bil takrat notranji minister, je določil vsoto 2.000 frankov ...

Med svojimi gojenci sem končno imel enega, ki sem ga oblekel v kleriško obleko; Aksanij Savio, sedanj ravnatelj Zavetišča, je bil prvi klerik oratorija in je bil preoblečen na koncu oktobra tega leta. (Don Bosko si je tako sam vzgajal mlade sodelavce, od katerih so mnogi postali njegovi duhovni sinovi – salezijanci, ki so nadaljevali njegovo delo.)

Pripravil ASS

mladina

Je vsako srečanje majhno rojstvo

Je vsako srečanje majhno rojstvo:
rojstvo lučke, ki trajno sveti,
rojstvo nitke, ki trajno veže.
Vsak od nas svojo pot potuje.
Vsako pot tisoč lučk osvetljuje.
Vsako srce tisoč nitk povezuje.
Nihče ne hodi po tem svetu sam.

... Bila je srečanje

Julijska vročina se je sprevrgla v poletno nevihto, vendar nas dež ni ohladil. Kljub temu je v naših srcih zagorela lučka, ki gori tudi še sedaj, ko je oratorij daleč za nami. Tri dni so se razlegali vriski veselja, smeha, petja ... okrog cerkve Marije Vnebozete v Čemšeniku. V naši župniji se kaj podobnega zgodi le redkokdaj, zato so bili otroci še toliko bolj zadovoljni. Za večino od njih je bilo to prvo srečanje z oratorijem. In bilo je videti, da je bilo za nekatere res majhno rojstvo.

Oratorij '98

Če ne drugega, vsaj rojstvo lepih spominov na počitnice, kaka nova izkušnja, novo spoznanje. Teh nekaj trenutkov so se naše poti združile v eno – skupno pot. Priložnosti za utrjevanje prijateljskih vezi je bilo več kot dovolj. To smo na poseben način začutili tudi v mariborski stolnici, na grobu A. M. Slomška. Naša srca so povezale nitke prijateljstva in veselja. V skupnem bivanju, še posebej pa pri obeh mašah, ki sta ju darovala salezijanca Ciril Slapšak in Janez Potočnik, smo začutili povezanost z Njim. Spoznali smo, da nikdar, prav nikoli, tudi v tistih najbolj temnih in samotnih dneh nismo sami; z nami ostaja On, ki je naša luč, On, ki je naše veselje in upanje.

Ostajajo spomini. In eden od spominov na letošnji oratorij je tudi srce, ki je še posebej zaznamovalo naše druženje. In to srce polagamo na oltar Njemu, ki vodi naše korake skozi življenje in ki jih je usmeril v skupno hojo kratkih a lepih dni oratorija. Življenje in skupne trenutke smo strnili v to nitko z vozlom, ki vodi do srca vsakega izmed nas. Naše poti so še kratke, vozal oz. srečanje majhno, vendar vseeno pomembno za – upamo - dolgo pot.

*Marta in Irena,
oratorij v Čemšeniku*

V Stični so zaključek oratorija naznanili baloni

Morali bi doživeti to veselje v srcih nad 3000 otrok (tja do 220 v Šenčurju na Gorenjskem).

Zaupen bi bil vaš pogled v prihodnost, ko bi doživeli delavnost in notranje zadovoljstvo nad šesto mladih animatorjev (tja do 40 – v Železnikih oz. 50 – na Rakovniku).

Zganili so se odrasli v 42 župnijah, saj so zaslutili, da gre za »vretje« pristnega življenja. Miha Magone, don Boskov gojenec, jih je s svojo življenjsko zgodbo nagovarjal dan za dnem.

Don Boskova karizma ljubezni do mladih je v te župnije »pljuskala« prek zavzetih mladih salezijancev, sester Hčera Marija Pomočnice in nekaterih mladih in manj mladih laikov, ki so se razdajali do konca.

Mavrična srca, ki so sijala na prsih tisočev otrok, jih bodo še in še spominjala na te nepozabne dni in jih vabila k veselju, prijateljstvu, zaupanju ter ljubezni do bližnjih in do Gospoda.

Bled in Gorje. Srce letošnjega oratorija je bilo tudi letos obhajanje zakramenta sprave. Kot Miha smo si očistili srca, da so postala zares vesela. Bog daj, da bi posejano seme raslo še naprej.

Bled

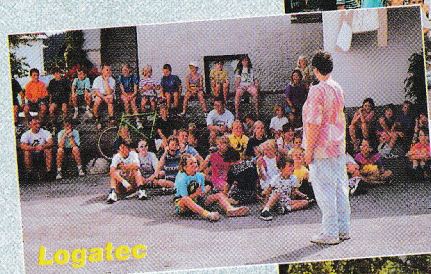
Ivančna Gorica

Gorje

Orator

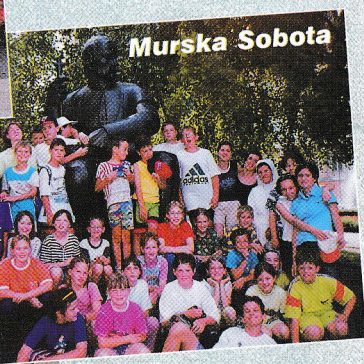
Logatec

Kranj

Odranci

Murska Sobota

Dob

Sodražica

Rakovnik

Šmartno pri Litiji

Žalna

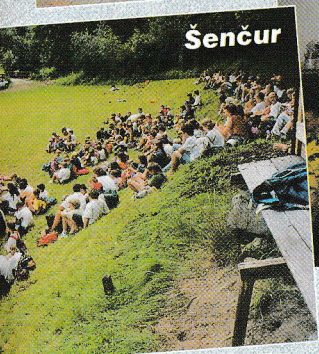
Čemšenik

Trstenik

Sv. Primož na Pohorju

Šenčur

Ig. Čarodejev obisk je bil pika na i našega letošnjega oratorija!

***Ivančna Gorica.** Otroci so mi sredi počitnic na oratoriju prinesli žarek otroške razposajenosti in odprtosti. Prosim Gospoda, da bi ohranil to veselo srce skozi vse leto in ga delil z drugimi. (Animatorka)*

***Kranj.** Ja, Peter (bogoslovec) nam je v času oratorija vlival dobro voljo, moč, veselje ter nam dajal zgled, da smo lahko tudi mi z nasmeškom vzgajali otroke in jim prinašali vrednote, ki smo jih odkrivali v Mihovem življenju.*

***Logatec.** Posebnost letošnjega oratorija je bil »Živko«, naš časopis, ki ga je izdelovala novinarska delavnica. Za sklep smo staršem predstavili naš teden z vso mogočo moderno tehnologijo: mobilni telefon, računalnik, faks ...*

***Murska Sobota.** Vse jim je bilo zanimivo. Vrhunec oratorija pa je bil izlet v Ribnico na Pohorje in v mariborsko stolnico na grob A. M. Slomška. Le dva dni zatem so iz Rima sporočili, da bo Slomšek razglašen za blaženega. Novico smo tako sprejeli še z večjim veseljem.*

***Odranci.** Šest veselih src sester oz. voditeljic, 130 veselih src otrok in mladine. Pa veliko hvaležnih src staršev. In ne nazadnje: veselih je bilo tudi tistih osem odranskih vernikov, ki so pred 32 leti izgubili svoja življenja ob gradnji cerkve, na vrhu katere je postavljen križ, obdan z osmimi srci. (Lkml)*

***Pušča.** Ob koncu so nam otroci rekli: »Vi ne veste, kako je na Pušči dosadno (dolgočasno), ko vas ni!« (Urška Ferko)*

***Rakovnik.** Vsak konec tedna (tukaj je trajal oratorij 3 tedne) so otroci na zaključni prireditvi staršem pokazali, kaj so ustvarili, jim zapeli in zaigrali kako igro. Starši so se množično udeležili prireditve in ploskali svojim otrokom.*

***Sodražica.** Počutili smo se kot doma, saj smo spoznavali, kaj pomeni vzgoja z ljubeznijo ob molitvi, delu, igri in v skupinah. Ko slišiš moliti sto otrok in vidiš, kako resno delajo vse, kar je na programu, ti srce nehote veselo zaigra, da vzklikneš: resnično, don Bosko še živi!*

***Stična.** Ob koncu smo na vrvcu pritrtili trak slovenske zastave in listek z raznimi sporočili, npr. »Imejmo se rad!« ipd., in potem balone s sporočili vsi hkrati spustili v zrak in veter jih je odnesel bogve kam. Gotovo se je vsaj kdo razveselil našega sporočila.*

***Šenčur.** Prejela sem veliko več, kot sem pričakovala. Na oratoriju sem v otrocih, ki so mi bili zaupani, začutila, kako me na povsem preprost način nagovarja Gospod.*

***Šmartno pri Litiji.** Še posebej navdušena in zaskrbljena je bila naša Sonja, šef administracije, preskrbe in kuhinje. Zapomnil si jo bomo po »20 - kilogramskih lubenicah«, s katerimi nas je osveževala v vročih dneh. Zadnji dan smo naše veselje z*

pesmijo vred ponesti ostarelim v domu Tisje. **Trebnje.** Lepo smo se imeli. Eden izmed otrok je celo dejal, da so bili ti dnevi najlepši v njegovem življenju doslej. To nas obvezuje, da organiziramo oratorij tudi prihodnje leto.

Trstenik. Vse, kar se je dogajalo, je bilo novo, zanimivo, navdušujoče, veselo in presenetljivo. Nepozabna je bila sklepna maša v nedeljo. Čudovita je bila tudi sklepna slovesnost s starši, pa čeprav je vmes kar štirikrat deževalo. Bogu smo hvaležni za te čudovite štiri dni veselja in sreče.

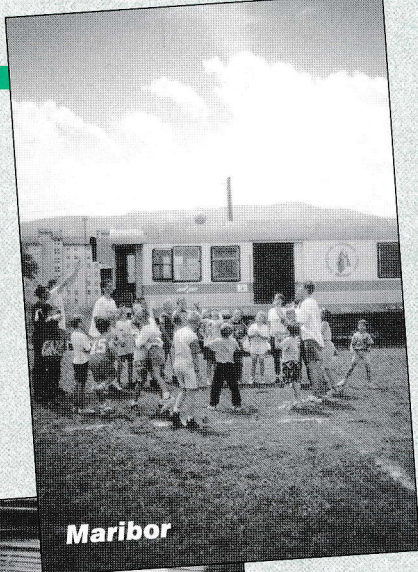
Vuzenica – Radlje. Srca naših otrok so se skoraj tri tedne veselila na Št. Primožu na Pohorju. Smeh, zabava, molitev, pa tudi spanje in hrana, so bile točke, ki so nas povezovale, čez vse pa ljubezen.

Žalna. Sobota zvečer. Sklepna prireditev. V dvorani tiha, nežna glasba. Na odru zagorijo svečke velikega srca. Pesem Jezus moj, ljubim te. V naša srca prihaja mir, toplina, ljubezen – Njega, ki nas ljubi.

Železniki. Ko si pogledal to razigrano množico otrok in voditeljev, nisi mogel kaj, da se ne bi začel igrati tudi sam. Res, bili smo deležni Božje milosti, saj se je Bog cel teden igral z nami. Prisluhnil je molitvam otroških src in voditeljev.

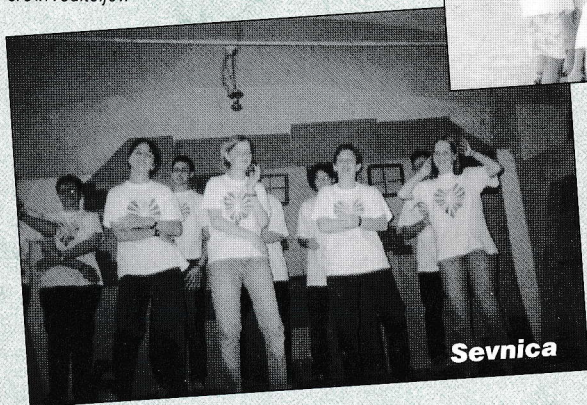
Veliki Gaber

Maribor

Šentrupert

Sevnica

Kapele - Brežice

Rakovnik

Sklepno srečanje animatorjev oratorijev '98 na Rakovniku

Zadnjo avgustovsko soboto so se, kot že nekajkrat, zbrali animatorji poletnih oratorijev. Kakih 120 jih je prišlo, in sicer iz več kot dvajsetih župnij: da bi se srečali in si povedali, kako je bilo na njihovem oratoriju. Predvsem pa so se želeli zahvaliti Gospodu, ki jim je z oratorijem v otrocih in v premnogh čudovitih doživetjih podaril toliko bogastva, iz katerega bodo črpali moči, poguma in veselja do življenja v letu, ki jih čaka, še več, za življenje, ki ga odslej živijo še bolj zavzeto in veselo.

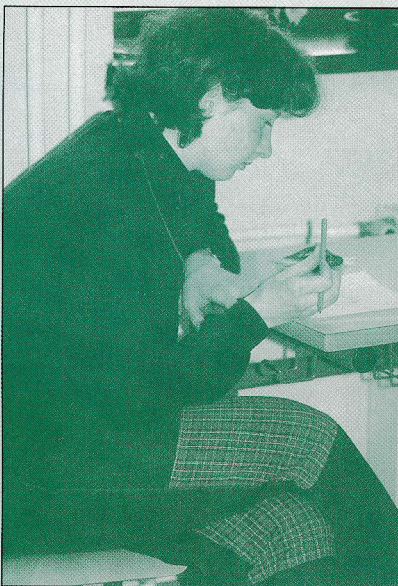
A NISO TAM SAMI TAKI ... KAJ JAZ VEM ...

Prijetno nedeljsko popoldne. Po deževnih dneh je končno posijalo jesensko sonce. Jasnina neba in čudovite barve dreves človeka tako vlečejo v naravo, da ne moreš zdržati v stanovanju. Kratek sprehod s kolesom prav dobro de. Zato sem se odpravil. Brez določenega cilja sem se znašel med bloki. Skupinica mladih deklet je sedela na klopci in se živahno pogovarjala. Kaj vse je že morala prenesti ta zdelana klopca! Kaj vse poslušat. Bilo bi za romane! Čeprav nisem imel namena, da bi se zauzstavljaj, sem vendarle čutil, da jih moram vsaj pozdraviti. Nekatere od njih so komaj zapustile osnovnošolske klopi. Priložnost tudi za povabilo k mladinskemu verouku.

“Pozdravljene! Ste kot martinčki prilezle na sonček.” “Ja, kar fino je. Notri v stanovanju je tako zoprno. Stalno čepiš za knjigami in niti ne veš, kaj se dogaja zunaj,” je pohitela najzgovornejša. “Vas je šola že pritisnila!” “Oh, pretiravajo. Sploh ti ne dajo dihati. Jaz vse prelagam na vikend. Zdajle bi morala brati knjigo, pa se mi ne da. Tako je dolgočasna, da me sploh ne zanima. Če se bo dalo, bom vsebino kar *preplonkala*”, je še nadaljevala zgovornejša. “Vse pa nimate toliko učenja!” “Kako da ne. Toliko sicer ne, imam pa zato vmes še prakso!” se je branila ena od njih, ki obiskuje poklicno šolo. Pripovedovale so, v kakšno šolo hodijo in kar tekmovaly so, katera bo prikazala hujše in bolj *zategle* profesorje. O njih so imele veliko povedati predvsem tiste iz prvega letnika, ki so še polne začetnih vtisov. Starejše so se že navadile in vsebina njihovih pogovorov ni več zgolj šola in profesorji, razen, če je zanimivega obnašanja.

“Se vozite v šolo?” me je zanimalo. Večina jih je odgovorila, da se vozijo. Nekatere morajo vstati sorazmerno zgodaj. Vožnja jim pobere kar pre-

cej časa. Nekaj pa jih živi v internatu. So kar zadovoljne, ker imajo več časa za učenje, samo navaditi se je treba. Vse je odvisno od tega, kakšne so *cimre* (sostanovalke). Če je kakazatežena, lahko vse pokvari. Dve sta rekli, da hodita v gimnazijo. “So na gimnazijah zelo zahtevni?” “Če se učiš, ni nobenih problemov. Prvo leto mi je bilo malo težje, ker ti je vse novo in se ne znaš učiti. Zdaj, ko imam vse profesorje *poštudirane*, kar gre.” “Si kdaj pomislila, da bi šla v cerkveno gimnazijo?” “Ne, to pa res ne. Nisem tip za take šole.” “Kakšna je po tvojem ta šola?” “Kaj jaz vem, tam so menda taki, ki bodo šli za župnike ali za nune!” “Kje si pa to slišala?” “Ne vem. Pravijo tako. Menda moraš tam veliko moliti pa hoditi k verouku!” “A ja?” sem se delal radovednega. “Ti ne bi bila za to, da bi bil verouk v šoli?” “Samo še tega se manjka! Imamo že drugih predmetov dovolj in preveč. Saj sem hodila do birme.” “In če bi imeli predmet kjer bi se pogovarjali o življenjskih vprašanjih, o smislu življenja, o odgovorni ljubezni, o družini, spoštovanju človeka, o verujo-

čih in neverujočih, o naši veri in o drugih verstvih, o različno mislečih ... bi takega imela?” “To je nekaj drugega. To bi bilo najbrž zanimivo. Ker ni nikoli časa za taka vprašanja, da bi jih *predebatirali!*” “No, vidiš, za tak predmet se zavzema Cerkev, da bi bil v šoli, ne pa za verouk, kakršnega imaš v glavi, ko si hodila v osnovno šolo. Tak predmet imajo tudi v cerkvenih gimnazijah. Veš, tam so čisto normalni mladi ljudje, fantje in dekleta. Vprašanje, če se bo kdo od njih odločil za duhovnika ali redovnico. Seveda se ob vstopu v tako gimnazijo zahtevajo določene kvalitete kandidata

glede učnega uspeha, obnašanja in tudi pogledov na življenje! Kakega prav problematičnega tudi ne moreš vzeti. To je gimnazija in ne prevzgojni zavod!" "Kakšne uspehe dosegajo?" je postala radovedna. "Kolikor mi je znano, zelo dobre. Saj imajo tudi dobre pogoje. Vzemimo gimnazijo Želimplje. Tam živi v domu kar 2/3 dijakov. Imajo več časa za učenje kot tisti, ki se vozijo. Saj vidiš, koliko časa gre za vožnjo. Med seboj se bolj poznajo, lahko marsikaj uresničijo na kulturnem (priprava akademij, iger ...), športnem (skupni treningi in nastopi) ali na vzgojnem (sodelovanje pri srečanjih za mlade ...) področju." "Ampak žurirati pa ne morejo!" "Kdo pa žurira med tednom! Za vikende pa gredo tako vsi domov!" "To je pa tudi res!" "Še vedno mi ni jasno, odkod take napačne informacije." "Jaz ne vem. Tako pravijo." "Če bi bilo tako slabo, potem ne bi bilo toliko kandidatov za vpis v te šole. Kaj je res vse tako slabo, kar je verskega ali cerkvenega? Kako to, da so vas upali vaši starši poslati k verouku, če je vse tako črno! To so predhodki, ki vam jih je nekdo vcepil v glavo. Na verouk, upam, nimate tako črnih spominov!" "Oh, ne. Bilo je prav fino. Še najlepše pa je bilo, ko smo se podili pred veroukom po dvorišču. Saj sploh ni bilo hudo. Jaz bi k takemu verouku še hodila." "Ravno prav. Imaš priložnost. Še vedno imamo mladinska verska srečanja. Samo da vas ni zraven. Pridite. Morda bomo izmordovali še kakšno modro!" sem izkoristil priložnost. Malo smo še klepetali, nakar sem odšel. One pa so drobile naprej. Ni težko ugotoviti o čem.

Ciril Slapšak

Družina Škrabanja

Srečali smo se ob pripravi na oratorij, ki so ga želeli izpeljati v svoji župniji Šmartno pri Litiji. Kljub – ali pa prav zaradi tega – stirim otrokom se je mami Alenka ob podpori moža Braneta odločila, da je med počitnicami treba storiti kaj za otroke njihovega kraja. Radovedno so to njeno delo spremljali njuni sinovi: enajstletni Samo, devetletni Aljaž in petletna Damjan in Domen. Starejša dva že obiskujeta osnovno šolo, najmlajša dvojčka pa uživata svoje brezskrbne dni v varstvu pri starih starših v neposredni bližini svojega doma.

NAJINI *in* NAŠI OTROCI

- **Biti skrben oče, dobra mati ... veliko sta se ukvarjala z vprašanjem, kako vzgajati otroke, kako z otroki preživljati prosti čas.**

Z vprašanjem o kvalitetnejšem in koristno ustvarjalnem preživljanju prostega časa najinih otrok, predvsem med počitnicami, sva se z možem srečala ob pogovorih in v iskanju dobrih spodbud – tako za naju kot starša in vzgojitelja in prosredno za najine otroke.

Kje in kako iskati dobre spodbude za odgovorno starševstvo v skrbi za dobro vzgojo lastnih otrok in obenem okolja, v kateri se odpravljamo? Starši se ob delu in (pre)zaposlenosti srečujemo s temi vprašanji že, ko moramo konkretno delovati, zato se včasih soočamo z reševanjem problemov tudi po »gasilsko«. Vsaka pomoč pri našem vzgojnem delu je zato v veliko podporo in hvaležna sem, da morem prejemati mnogo dobrega prav v Cerkvah in župniji, ki jima pripadam.

Sama čutim, da je moja vloga nepogrešljiva – da sem otrokom zgled in spodbuda pri njihovem odkrivanju sveta in vrednot, ki osmišljajo naše bivanje.

● In kako se pojavi ideja oratorija?

Močna želja, ki se je izrazila ob prvem srečanju dveh mam na vlaku in ideja obenem, da je možnost in ponudba za naše potrebe, se je prelila od želje in ideje do uresničitve, od lanskega novembra do letošnjega avgusta, ko je bil v Šmartnem pri Litiji oratorij '98 – Veselo srce.

Don Boskova ideja je ožive-la in se uresničila v dejanjih v dneh, ko je neutrudnih trideset animatorjev srečevalo in osrečevalo sto otrok iz naše župnije in okolice. Aktivno dogajanje v urah druženja ob zgodbi o Mihi Magoneju, prepevanju pesmi, v molitvi, skozi pogovor o vrednotah, v ustvarjalnih delavnicah in ob sproščujočih igrah in norčijah, je srca, ki so dajala ali prejemale, napolnjevalo z veseljem, ki odmeva v nas.

Mnogo drobnih stvari v pravi na oratorij in mnogo sreče-

vanj z mnogimi navdušenimi za sodelovanje in pomoč ali za udeležbo na nečem čisto novem. In ves čas z istim žarom iskra veselja ob zavedanju – storiti kaj dobrega za naše otroke.

● Zahtevne priprave, pa cel teden v oratoriju, nekaj novega in ne »nujnega«. Kako so to sprejeli vaši otroci?

Vzgajajte mladino – za vsako dobro in plemenito dejanje je potreben trud in otroci so že v pripravah čutili, da gre za nekaj velikega. V stopnjevanem vznemirjenem pričakovanju so zaživel z oratorijem, tako da je postal del naše družine. Bilo je tako intenzivno, da moremo doživetja in spodbude ohranjati in doživljati še med letom za mislijo na naslednji oratorij. Dosti naporov in dela, vendar veliko več veselja in lepih doživetij, saj v spominu in v naših srcih ostaja predvsem slednje, ko ob ponovnem srečevanju oživi v srcih iskra veselja, ki smo jo prižgali med letošnjimi počitnicami.

Bogu hvala za vse navdihe Svetega Duha in plemenita dejanja.
Alenka Škrabanja z družino

Molitev h Kraljici miru na Kureščku

O Marija, ti, ki si skrbno poslušala Božjo postavo ter tako postala Odrešenikova mati in Kraljica miru: ozri se na vsa ljudstva sveta.

Kakor si goreče molila na začetkih Cerkve, tako nam tudi danes izprosi živo zaupanje v tvojega Sina, iskreno medsebojno spoštovanje, velikodušno ljubezen do vseh in željo sodelovati pri Božjih načrtih.

Tvoji materinski ljubezni priporočamo vse naše slovenske družine doma in po svetu. Izprosi jim dar zvestobe, miru in ljubezni.

Kot dobrohotna tolažnica vseh preizkušanih in mogočna pomočnica kristjanov zaceli vse skeleče rane našega naroda, da bomo živeli v popolnem sožitju in spravi.

Daj, da bomo v vsem izpolnjevali zapovedi tvojega Sina in tako gradili nov svet pravičnosti, svobode in ljubezni. Amen.

KOROŠKA – ANGOLA

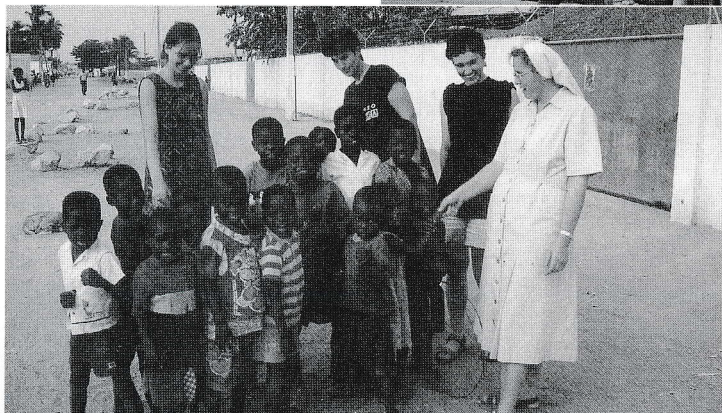
MLADI KOROŠCI OBISKALI MISIJONSKO DEŽELO

Med pripravo na misijonsko tombolo se je lani med mladimi porodila zamisel, da bi izkupiček osebno izročili sestram, ki delujejo kot misijonarke v Angoli. Sestra Zvonka Mikec, ki od leta 1991 deluje v Angoli, je z navdušenjem sprejela našo željo in podpirala našo pripravo na obisk misijonskega centra v Kakuaku, nedaleč od glavnega mesta države.

sprejele, so nam razložile, da hodijo maloštevilni bogati Angolanci nabavljat v Južno Afriko in doma to »blago« drago prodajajo.

Med vožnjo v skupnost sester HMP smo zaslutili, da živijo ljudje zaradi državljanske vojne v težkih

šivanje. Poleg šolskega centra so sestre zgradile tudi mladinsko središče oz. oratorij, kjer se mladi lahko zbirajo. Z navdušenjem smo opazovali, kako otroci pojejo, plešejo in se igrajo. Sčasoma smo se tudi mi vključevali. Po igri ena od sester pove poučno zgodbo. Nato se razdelijo v razne skupine, kjer štrikajo, igrajo nogomet, košarko, se učijo angleščine in kuhinja. Mi smo teden dni vodili skupino, ki se je ukvarjala z ročnim

28. julija smo se odpravili (Marija Škof, Tone Starman, Bernardka Škof, Silvo Marko, Michel Stern, Bernardka Pruntsch, Hanzej Rosenzopf) na dolgo potovanje. Na poletu iz Johannesburga v Luando smo imeli občutek, da potujemo z veliko družino. Potniki so se med seboj kar dobro poznali. Ko smo pristali, smo videli številne zaboje z zmrznjenim mesom in ogromne kovčke. Sestre, ki so nas prisrčno

življenjskih pogojih. Električna je sicer poceni, vendar je pogosto ni. Luknjaste ceste onemogočajo varno in hitro vožnjo. Manjkajoča kanalizacija in pitna voda sta vir mnogih bolezni.

Potem, ko smo naslednji dan izročili sestram 167.000 ATS, računalnik in zdravila, smo začeli spoznavati misijonsko delo sester. Vodijo otroški vrtec, štiriletno osnovno šolo, ponujajo razne tečaje za strojepisje, računalništvo in

delom. Z domačimi voditelji, z gestami in s pomočjo italijanščine ter angleščine smo jim uspeli razložiti, da bomo delali »volnene miške«. Z velikim zagonom so otroci pričeli z delom. S ponosom so si ob koncu obesili miške okrog vratu in zdrveli k našemu fotografu.

Po uradnem programu smo se sproščeno pogovarjali z voditelji posameznih skupin, ki so želeli zvedeti kaj več o nas samih, o naši deželi in kaj mi mislimo o njihovi Angoli. Posebej nas je navdušila nedeljska maša, še zlasti njihovo petje in ploskanje Bogu v čast. Vsi so bili lepo oblečeni. Njihova obleka je v živih barvah. Videli smo, da je tradicionalna obleka afriške ženske iz treh kosov blaga: enega uporabljajo za krilo, drugega za plašč, s tretjim si pokrijejo glavo.

Z mnogimi lepimi doživetji, a tudi s takimi, ki so nas pretresla,

smo se 14. avgusta poslovili od sester in od deklet, ki se pripravljajo na redovno življenje. Navezali smo stike, spoznavali njihov način življenja in vere, delili z njimi del svojega življenja. Nagovorili so nas in nas spodbudili, da mislimo nanje in zanje molimo in jih tudi denarno podpiramo. Zato bomo tudi letos organizirali misijonsko tombolo ...

Hanzej M. Rosenzopf

AVTO ZA S. ZVONKO

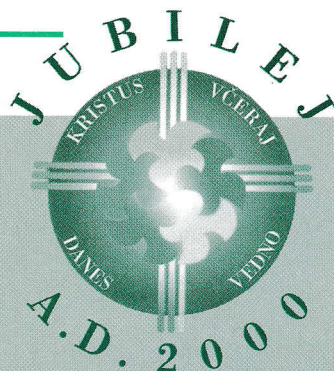
Gotovo že veste, da je Angola letos postala za Slovenijo center pozornosti. Z vašo pomočjo in MIVO bom v naslednjih dneh prejela avto, ki je bil požegnan v Sentrupertu (op. ur.: glej sliko, v tem času je s. Zvonka že dobila Mivin avto). Saj nimam besed, da bi se zahvalila. Poseben stik pa se je to poletje navezal tudi s Koroško, bolj natančno z župnijo Št. Primož. Mladi te župnije so se skupaj s Hanzejem M. Rosenzopфом ob misijonskih tombolah tako navdušili, da so se odločili sami spoznati misijonske kraje in delo ter izročiti sad njihovega prizadevanja (op. ur.: glej naslednji članek). Upam in močno želim, da bi se ta misijonska izkušnja še večkrat ponovila oz. obrodila bogate sadove v mladih, ki so že prišli in bila v spodbudo še za druge.

s. Zvonka Mikec

PRIPRAVA NA LETO

2000

V zadnjem času se veliko govori o pripravi na leto 2000. Že kar nekaj časa se vprašujem, kaj naj bi ta priprava sploh pomenila. Kako, kdaj in zakaj naj se pričnem pripravljati na to leto?

Po daljšem razmisleku pridem do ugotovitve, da je to pravzaprav priprava na naslednje tisočletje in ne na leto 2000, ki verjetno ne bo bistveno drugačno kot letošnje in naslednje.

Z mislimi se nato preselim v tretje tisočletje. Le kako naj vem, kako bo takrat in na kaj naj se pripravim? Poskušam razmišljati v tej smeri: znanost bo napredovala, vse več dela bodo opravili roboti, bolj kot delo z lastnimi rokami bo pomemben dostop do pravih informacij ... Začutim, da nisem na pravi poti, saj še vedno ne slutim odgovora na zastavljeno vprašanje. Pomislim, da moram morda vso stvar začeti malo bolj osebno, mogoče ... da, mogoče kar pri sebi.

Naslednje tisočletje bo zame pomenilo vstop med odrasle, zrele ljudi. Poskrbeti bom morala za svojo gospodarsko neodvisnost in samostojnost na vseh področjih življenja. V tem tisočletju bodo moji starši ostareli. Vloge se bodo zamenjale in onadva bosta potrebovala mojo pomoč. Bo prva misel dom za ostarele ali bom sposobna storiti kaj več? Pa tudi na brata ne smem pozabiti. O družinskih zadevah se bova morala skupaj pogovoriti. Uspelo nama bo le, če bova vseskozi v dobrih odnosih.

To bo tudi čas življenjskih odločitev. Samskost ali poroka, družina ali poklicna kariera ...? Tretje tisočletje bo zame tudi tisočletje slovesa. Posloviti se bo treba od staršev, tet in stricov, sosedov, prijateljev ... Nepreklicno pa bo tretje tisočletje terjalo tudi moje slovo od zemeljskega življenja. V celi večnosti je Bog verjetno prav naslednje tisočletje določil za čas, ko me bo poklical k sebi.

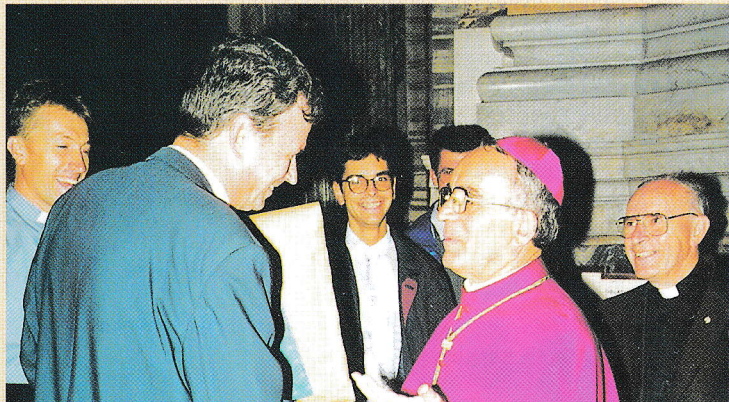
Priprava na leto 2000 torej ne pomeni le živčno odštevanje dnevov, premišljevanje o tem, kako in kje bomo takrat preživeli silvestrsko noč, ali celo o tem, kaj bomo takrat jedli in pili. Pomeni pa vzgojo samega sebe za velikodušnost, življenjski optimizem, pripravljenost za pomoč, predvsem pa za odprto sprejemanje Božje volje, kakršna že bo.

D.D.

Pripis uredništva: Kaj pa moja in tvoja priprava na leto 2000? Če želiš, lahko tudi ti, ki prebiraš te vrstice, zapišeš svoje razmišljanje o tem velikem jubileju.

ŠKOFOVSKO POSVEČENJE ZEFA GASHIJA

Grb nadškofa Zefa Gashija

V samem središču krščanstva, v baziliki sv. Petra v Vatikanu, je kardinal Tomko 19. septembra s škofoma sopsosvečevalcema posvetil novega barskega nadškofa in primasa Srbije sobrata Zefa Gashija, člana ljubljanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda. Slavja so se poleg omenjenih udeležili še jugoslovanski nuncij, sedaj že upokojeni barski nadškof, drugi škofje, njegovi mnogi rojaki ter sobratje salezijanci iz Slovenije. Obred je potekal v latinskem jeziku, Božji besedi smo

prisluhnili v albanščini, kardinalovemu nagovoru pa v italijanščini. Ni manjkalo niti slovenske besede: slovenski sobratje smo pri bogoslužnem slavlju pod vodstvom dr. Štefana Ferencčaka poleg latinske maše zapeli tudi več slovenskih ter nekaj starslovenskih pesmi. Praznovanje smo nadaljevali pri skupni agape v salezijanskem zavodu Gerini. Nove mu škofu želimo pri njegovem odgovornem poslanstvu obilo Božjega blagoslova in Marijinega varstva. *Marko S.*

OBLJUBA ZVESTOBE HČERA MARIJE POMOČNICE

Na obletnico don Boskovega rojstva 16. avgusta 1998 so v rakovniškem svetišču Marije Pomočnice tri mlade sestre pred vso Cerkvijo izrekle svoj DA Bogu in mladim kot salezianke – za vedno. Luč njihovega življenja se je prižgala že pred 27 oz. 28 leti: za s. Ljudmilo Anžič v župniji Ljubljana Rudnik, za s. Mimico Oblak v župniji Sevnica in za s. Marijo Imperl v župniji Loka pri Zidanem Mostu. Vse tri so zaslišale Božji glas že v osnovni šoli in mu sledile po končanem 8. razredu. Po sedmih letih študija in priprav na redovno življenje so leta 1992 izpovedali prve zaobljube, po šestih

letih življenja v raznih skupnostih v Sloveniji in Italiji pa 16. avgusta letos večne zaobljube. V imenu Cerkve jih je sprejela v Družbo hčera Marije Pomočnice inšpektorica s. Brigita Zelič. Voditelj bogoslužja, salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevar jim je med obredom izročil gorečo svečo ter jih nagovoril s svetopisemskimi besedami: »Vi ste luč sveta!« In one že opravljajo to poslanstvo: s. Ljudmila odhaja v misijone na daljni vzhod, s. Mimica prinaša Božjo luč mladim Rimljanom, s. Marija pa najmlajšim ter njihovim staršem v župnijskem vrtcu v Murški Soboti.

Molimo zanje in za vse člane velike salezijanske družine, da bi Kristusova luč vse bolj žarela v naših srcih in srcih vseh, ki so nam zaupani. *s. Marija Imperl*

JAKOB TRČEK, LOGATEC

MIRAN SAJOVIC, TEHARJE

JANEZ DRNOVŠEK, RAKOVNIK

DIAKONSKA POSVEČENJA TREH SALEZIJANCEV

V diakona je bil posvečen na angelsko nedeljo (6. septembra), in sicer kar v svoji rojstni župniji v Dol. Logatcu. V tej župniji je v zadnjih letih lepo število duhovnih poklicev, kar je gotovo sad dolgotrajne in zavzete molitve za duhovne poklice mnogih Logatčanov. Na ta pomenljiv praznik se je župnija pripravljala s tridnevno. Jakoba je v diakona posvetil škof Jožef Kvas ter spregovoril o pomenu diakonske službe. Evhariistično bogoslužje je s svojim petjem oblikoval domači otroški pevski zbor. Slavje se je nadaljevalo popoldne, ko so mladi za otroke pripravili oratorij in se z njimi pripravili na večerno pobožnost. Vodil jo je novoposvečeni diakon in prvič podelil evhariistični blagoslov.

Na praznik Marijinega rojstva je teharska župnija doživela lep praznik. Salezijanec Miran Sajovic je med svojimi rojaki, tam, kjer je prvič srečal Kristusa in se z njim srečeval pri sveti maši, prejel diakonsko posvečenje po rokah mariborskega škofa dr. Franca Krambergerja. V pridigi je g. škof zbrane nagovoril najprej z mislijo o nebeški Materi, nato pa je razložil pomen in naloge diakona danes. Se prav posebej je spomnil na neporočenost, ki je Božji dar in je zaradi pastoralnega delovanja potrebna tudi danes. Sam obred je v polni cerkvi potekal v veliki zbranosti in sodelovanju vseh. Po sveti maši pa se je praznično ozračje preneslo še pred cerkev in v veroučne učilnice. Naj novemu diakonu toliko teharskih žrtev izprosi obilo Božjega blagoslova na njegovo duhovniško pot. *SiM*

Zadnje nedeljo v mesecu oktobru je iztekajoče se leto Svete ga Duha pustilo neizbrisen pečat na mlademu salezijancu Janezu Drnovšku. V svetišču Marije Pomočnice je bil posvečen v diakona. Zanimiva je bila njegova pot: izučil se je, pet let je že bil zaposlen, veliko delal z bolnimi in invalidi, nekoga dne pa ga je povsem prevzel don Boskov obraz, tako da se je poglobil še v njegovo življenje in se odločil zanj. Trenutno je v Želimljem vzgojitelj mladih in v velikem pričakovanju se pripravlja na dan, ko bo lahko kot duhovnik stoil med mlade.

IZPOVED REDOVNIŠTVA

Na praznik Marijinega rojstva letos je Marko kot mlad salezijanec pomočnik v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku obljubil svojo zvestobo za vedno v salezijanski družbi.

V pridigi je Tone Dolgan, letošnji novomašnik, izrekel tele pomenljive besede: »Marko bo danes pogumno izpovedal zaobljube ubošstva, pokorščine in čistosti kot preroško alternativo družbi, ki jo zanima predvsem

denar, samozadostnost, oblast in lastni užitek ... Marko se je odločil za poklic salezijanca pomočnika. Hvaležen sem mu za pogum za to izbiro.

Če pomislimo že samo na težavnost, ko je treba na razna vprašanja odgovarjati in razlagati, da si lahko posvečen Bogu, pa nisi duhovnik. Drugače kot duhovnik bo moral Marko iskati stik z ljudmi in mladimi.«

MARKO SUHOVERŠNIK, SDB

JANEZ VIDIC

salezijanski duhovnik
* 7.8.1936 † 16.9.1998

18. septembra letos smo se na šentruperskem pokopališču poslovili ob dolgoletnega župnika, salezijanca Janeza Vidica. Več kot četrto stoletje je s svojim prizadevnim delom, molitvijo in žrtvijo opravljal duhovniško službo v župniji Šentrupert na Dolenskem. Prav zato se je ob slovesu zbrala ob njem

brezštevilna množica faranov, znancev od blizu in daleč, prijateljev, rojakov in sorodnikov.

Že na večer pred pogrebom smo pokojnika ob spremstvu ključarjev šentruperskih cerkva ter dekanijskih duhovnikov pospremili še zadnjič v župnijsko cerkev, kjer je mašo z adušno vodil tukajšnji dekan, mirenski župnik g. Janez Petek. Njegova misel kot iskrenega in dolgoletnega prijatelja je izzvenela kot zahvala rajnemu za vse dobro, kar je storil predvsem za povezanost in sodelovanje med duhovniki. Za njegovo skrb pri materialni in duhovni obnovi župnije pa mu je izrazil globoko hvaležnost v imenu ključarjev g. Peter Kurent.

Na dan pogreba so se mnogi v tihoti in spoštljivosti ustavili ob krsti rajnega in s tem izrazili svojo bolečino ob izgubi prijatelja in župnika. Sv. mašo je vodil pomožni škof g. Jožef Kvas ob navzočnosti arhidiakona g. Prestorja, dekana g. Petka, salezijanskega inšpektorja g. Hočevarja in številnih duhovnikov. Župnijska cerkev je bila znatno premahnjna, da bi sprejela vse, ki bi želeli vstopiti. Z ubranim petjem so sodelovali tudi domači mešani zbor, otroški zbor in sobratje salezijanci.

Hočevar opisal župnikovo življenjsko pot, ki je bila zaznamovana z njegovim redovniškim in duhovniškim pričevanjem. Zahvalo in slovo od iskrenega sodelavca v Božjem vinogradu je izrazil tudi dekan g. Janez Petek, mladi pa so se mu pridružili s prisrčnim Bog lona, ki smo ga tolikokrat slišali iz ust pokojnega župnika Janeza.

Brat Jože pa se je v imenu sorodnikov znal zahvaliti vsem, ki so v času bolezni (potem, ko je izgubil ledvice in obe nogi) skrbeli za rajnega, v prvi vrsti gospodinja Pepca in sobrat Mirko. Rajnemu župniku so se prišli pokloniti tudi mnogi iz njegove rojstne župnije, iz Bessnice, kar je z besedo zahvale izrazil tudi ključar svojemu rojaku.

Faran Jože Ramovš je v imenu župnije lepo povzel župnikovo prizadevnost in življenjsko delo: Vaša daritev na Božjem oltarju in oltarju vašega trpljenja je tako končana, mi pa smo prepričani, da že uživata za svojo življenjsko daritev večno plačilo pri Njem, ki ste mu zvesto služili. Ker je pokojni bil nekoč tudi župnik in oskrbnik doma za bolnike na Trsteniku na Gorenjskem, se mu je za njegov mladostni polet pri delu za duše zahvalil še sedanji trsteniški župnik g. Franc Levstek.

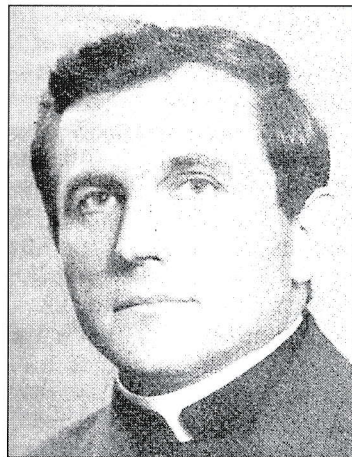
Dolg pogrebni sprevod se je nato odvil proti vaškemu pokopališču ob prepevanju psalma Usmili se me, Bog. Preden smo rajnega župnika položili k poslednjemu počitku, mu je izrekel svoje priznanje tudi g. Franc Bartolj, predsednik krajevne skupnosti, ki je podčrtal njegovo dobroto in iskrenost pri povezovanju ljudi prav prek ohranjanja kulturne dediščine kraja. Rojak dr. Jože Ramovš pa je z njemu svojsko besedo obujal spomine na prijateljevanja in srečanja s pokojnim.

Ob odprtjem grobu pa je kaplan Mirko nazadnje še izrekel zahvalo tistim, ki so zadnja leta bedeli nad zdravstvenim stanjem rajnega župnika: osebnemu zdravniku dr. Kranjcu, zdravstvenemu domu Trebnje, lekarnam Mokronog, Trebnje, Mirna in Novo mesto, kliničnemu centru v Ljubljani z oddelkom nefro, primariju dr. Koseljevi z osebjem.

Dan slovesa od župnika je bil torej dan upanja v vstajenje, ali kot je bilo med drugim povedano: ... upanje na neminljivo Veliko noč nas tolaži, da je naše slovo le začasno in naše življenje le romanje proti cilju ... Tudi besede Svetega pisma (iz Jobove knjige) so nas v tem potrjevale: Jaz vem, da moj Rešitelj živi in moje oči ga bodo videle. sos

JOŽE KRAMER

salezijanski duhovnik
* 30.6.1935 † 10.9.1998

Pravna dan, ko vsa Cerkev na Slovenskem v glavnih Marijinih svetiščih moli za nove poklice, izročamo zemlji od hude bolezni izčrpano zemeljsko telo sobrata Jožeta Kramerja. Rad in z

veseljem je bil don Boskov sin, s pravo notranjo radostjo je živel duhovniško in za srebrni jubilej duhovniškega poslanstva odhaja za vedno od nas in vstopa v skrivnost nebeškega bogoslužja.

Bil je član župnijske skupnosti sv. Petra pod Svetimi gorami. Tu je zagledal luč sveta 30. junija 1935. Jože je že kot otrok globoko doživljal vero. S tem razpoloženjem je hodil v osnovno šolo v domačem kraju, sodeloval pri bogoslužju in tiho upal na duhovniški poklic. Leta 1963 je kot 28-letni fant odšel v salezijansko malo semenišče v Križevce na Hrvaškem. Ob odhodu je dejal svoji materi: *Mama, zame ni druge sreče, skrbi me le zate!* Na praznik Marijinega vnebovzeta 1965 je vstopil v noviciat in ga na don Boskov rojstni dan 16. avgusta 1966 dokončal s prvimi zaobljubami. Takoj po končani gimnaziji se je vpisal na teološko fakulteto v Ljubljani. Leta 1969 je napravil večne zaobljube. Na god apostolov Petra in Pavla 29. junija 1973 je prejel duhovniško posvečenje. Jožeta je ves pokoncilski čas vodil preudaren notranji čut o svetosti duhovniškega poklica. Takoj po posvečenju se je vključeval v župnijsko pastoralo. Na Igu pri Ljubljani je ostal do leta 1981, ko se je preselil v Škocjan na Dolenjskem in bil posebej odgovoren za župnijo sv. Matijana Bučki. Po svojih najboljših močeh je duhovno krepil to župnijo s tako čudovito cerkvijo, a s tako v drugi svetovni vojni preizkušenim ljudstvom. Leta 1986 se je preselil v župnijo svetega Janeza Krstnika na Razbor nad Loko pri Zidanem mostu. V enajstih letih pastirovanja je s pomočjo zavzetih vernikov marsikaj postoril. Leta 1997 se je preselil v župnijo Zabukovje nad Sevnico. Tu ga je v drugi polovici pastoralnega leta onemogočila zahrbtna bolezen. Odšel je na Trstenik in po hudi bolezni v četrtek 10. septembra po večernem ave zaprl zemeljske oči.

Jože je bil tihega, mirnega in vedrega značaja. Navzven skorajda odtegnjen mnogemu vsakodnevnu početju, notranje pa srečen, zelo zadovoljen na svojem mestu, nenehno se smehljajoč Božji navzočnosti in njegovi previdnosti. Če ga je hotel kdo vznemiriti v njegovi spokojnosti, bi mu on podaril le še lepši pomirjajoči nasmeh. Vendar se je zelo veselil prave pastoralne dejavnosti. Ves je bil v vlogi dušnega pastirja. Skrbel je za cerkvena stav-

biščin in z veliko pozornostjo je spremljal bolne in preizkušane farane. Rad in natančno se je udeleževal vseh salezijanskih, dekanijskih in škofijskih srečanj, študijskih dni in duhovnih vaj. V času bolezni je sprejel vse mogoče oblike zdravljenja, samo da bi mogel čimprej med svoje vernike. Ko je ugotovil, da ga Bog kliče na drugačno pot, jo je vdano sprejel. Goreče je v hudi bolezni obhajal evharistijo in se ljubeče zahvaljeval za vsak obisk. Iz njegovih ust ni nikoli nihče slišal besedice razočaranja ali godrnjanja. Njegova drža v bolezni je vse napolnjevala z občudovanjem.

Jože, jaz, tvoj sopotnik v duhovništvu, te prosim: izprosi nam s svojo daritvijo novih duhovnih poklicev, ki se bodo tako kot ti veselili te najvišje oblike pastoralne ljubezni. Počivaj v miru in z velikim nasmehom srca in duha obhajaj zdaj nebeško gostijo!

inspektor Stanislav Hočevar

**† K Bogu so odšli
po plačilo**
**naročniki Salezijanskega
vestnika, člani Mašne zveze
in molivci za duhovne poklice**

Belina Fanika, Celje
Blatnik Pavla, Ravne na Kor.
Horvat Helena, Bogojina
Hribernik Marija, Šmartno pri SG
Juvančič Karolina, Hotič
Kramer Jože, salez. duhovnik
Malbašič Olga, Beograd
Močivnik Karel, Boštanj
Nabergoj Blaž, dijak ŠG Vipava
Prah Tončka, Rogaška Slatina
Platovnjak Antonija, Brezje
Resman Marjana, Begunje na Gor.
Seiti Pavla, Muta
Štros Angelca, Srednja vas
Šturman Cilka, Škofije
Trpin Fanči, Idrija
Tul Zora, Škofije
Vidic Janez, salez. duhovnik
Župančič Frančiška, Sostro

MARJANA RESMAN

4. septembra 1998 smo se v župniji Begunje na Gorenjskem poslovili od molivke za duhovne poklice in poverjenice Salezijanskega vestnika. Pogrebe opravil dekan Martin Erklavc ob navzočnosti salezijanca Ivana Turka, voditelja molivcev za duhovne poklice. Rajna Marjana je bila rojena v številni družini v župniji Rovte. Bila je najmlajša, trinajsta. Tudi sama je ljubila življenje in ga podarila sedmim otrokom. Bila je velika žena v svetopisemskem pomenu. Vsak dan je bila pri sv. maši. Skoraj vse življenje je opravljala pobožnost prvih petkov, zato ni čudno, da jo je Jezus poklical k sebi ravno za prvi petek. Kar nekaj let pa je bila zelo preizkušana. Ko je zvedela za resnost bolezni, jo je sprejela kot Gospodov dar. Verovala je, da se prihaja dan, ko bo šla domov, kjer bo uživala radost nebes. Kot dolgoletni molivki za duhovne poklice, članici mašne zveze in poverjenici SV se iskreno zahvaljujemo za njeno plemenito poslanstvo. Ko so ji zacele moči pešati, je poskrbela za novo poverjenico, to molitvijo za duhovne poklica pa bo, kakor mi je zatrdila, nadaljevala v večnosti. *it*

FANI BELINA

V 92. letu starosti se je tiho poslovila članica mašne zveze, sotrudnica in salezijanska dobrotnica Fani iz Ločice ob Savinji. Mladost je zaradi prezgodnje smrti matere preživela pri tujih ljudeh. Bila je gospodinja pri Vestovih, po vojni pa odlična kuharica v šoli v Celju (v nacionalizirani stavbi salez. ml. doma). Bila je skrbna, gospodarna, do sebe zahtevna, zelo nadarjena in načitana. S salezijanci se je srečala po Mirku Žerjavu. Ob prebiranju Salezijanskega vestnika ji je priraslo k srcu delo za mlade v Želimljem in ga velikodušno podprla tako na duhovnem kot materialnem področju, saj je za gradnjo te ustanove namenila denar od prodane hiše. Zadnja leta je preživela v Celju, deset dni pred odhodom v večnost pa se je preselila v dom Marije in Marte v Logatec, kjer je v popolni vdanosti v Božjo voljo sklenila svoje zemeljsko popotovanje. Na celjskem pokopališču čaka dan poveličanja. Bog naj ji bo bogat plačnik za vse, salezijanci in člani mašne zveze pa jo vključujemo v svoje molitve. *Slavko Pajk*

Nova pomlad na naši gimnaziji

V naši šoli in domu je na pragu jeseni znova vzvalovilo življenje. Solanje je začela že osma generacija prvoletnikov iz vse Slovenije. Letos je bil vpis v novo šolsko leto še posebej težaven, saj se je prijavilo veliko več mladih, kot jih lahko sprejmemo. Kakor nam je žal, da nismo mogli sprejeti prav vseh, tako smo veselili, da so se mnogim uresničile mladostne sanje in pričakovanja. Gimnazijo Želimlje obiskuje letos 206 dijakov in dijakin, od tega 58 prvošolcev.

Za nami je letošnja matura, ki je na naši šoli je potekala zelo mirno in urejeno. Veselje ob novici, da so prav vsi naši maturanti uspešno opravili matura, je bilo neizmerno, tako za dijake kot za profesorje. Štirje maturanti (od skupno 40-ih, vsak deseti) so dosegli nad 30 točk in se v družbi najboljših udeležili sprejetja pri predsedniku države na Brdu, maturitetno spričevalo pa jim je izročil minister za šolstvo in šport v ljubljanskem Cankarjevem domu.

Razveseljivo je, da so se trije maturanti odločili za duhovni poklic. Eden je vstopil v ljubljansko bogoslovje, dva pa v noviciat redovnih bratov minoritov. Odkar obstaja Gimnazija Želimlje se vsako leto nekaj naših dijakov odloči za duhovni poklic. To je pomemben prispevek šole in doma k življenju in rasti Cerkve na Slovenskem.

Mnogi, ki že več let spremljate in podpirate našo ustanovo v Želimljem, ste se verjetno začudili trditvi v Pastirskem pismu slovenskih škofov ob začetku šolskega leta, kjer je rečeno, da smo salezijanci v Želimljem delo izgradnje in prenove "uspešno opravili". Mnogi nas sprašujete, ali je to res in če sedaj ne potrebujemo več vaše pomoči. Res je le to, da smo dokončali gradbená dela. S tem pa naše delo ni končano. Čaka nas urejanje in opremljanje mnogih prostorov. Nanovo moramo urediti zunanja igrišča in okolico ter izdelati čistilno napravo, kar je kar velik finančni zalogaj. Kar nas najbolj bremeni, so dolgovi in odprti računi. Teh je še zelo veliko. Odplačevali jih bomo še nekaj let. Zato smo hvaležni vsem, ki nas ne nehate podpirati tudi materialno, z darovi, s posojili ali z organiziranjem raznih akcij v korist Gimnazije Želimlje. Verjemite, da samo z denarjem, ki nam ga namenja država, brez pomoči dobrih ljudi, naša ustanova ne bi mogla živeti.

Naša posebna skrb bo v naslednjih mesecih namenjena dokončni ureditvi **knjižnice s čitalnico** ter **hišne kapele**. Izbiro novega prostora za hišno kapelo je narekovala značilna salezijanska duhovnost, ki je predvsem duhovnost mladih. Don Bosko, ki je poznal dušo mladega človeka, je začutil, da je srčika te duhovnosti osebno prijateljstvo z Jezusom. Resnično prijateljstvo pa potrebuje osebno bližino in pogosta srečanja. Da bi mladim omogočili pogost stik z Jezusom, je v salezijanskih domovih kapela postavljena v stičišče vseh poti. Pot v šolo, na igrišče, v jedilnico naj bi vedno vodila mimo vrat kapele, ki so nenehno vabilo: Vstopi in za trenutek postoj! Pozdravi

Jezusa in obnovi svoj odnos z njim! To je duhovnost pogostih kratkih obiskov Jezusa v tabernaklju in iskrenega prijateljstva z Jezusom, ki je oblikovala sv. Dominika Savia in mnoge druge fante ob don Bosku. Nova kapela ima že predviden prostor. Potrebna je le še primerna oprema. Upamo, da bomo s pomočjo dobrih ljudi kmalu odprli njena vrata mladim, ki v svoji mladostni negotovosti iščejo to, kar je resnično in dokončno. V želji, da bi še naprej skupno delali za blagor mladine in tako gradili boljši svet, vam zagotavljamo vsakodnevni spomin in molitev.

Lojze Dobravec

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE STE DAROVALI:

Belak I., Bizjak A., Cankar Š., Cukjati T., Čadež C., Devetak s. A., Dolenshek Vode J., Družina Tršan, Ferjančič F., Grašič N. 3x, Grčar I., Grom M., Jakopič Z., Jerič M., Jeršič I., Jeršin D., Jesenko M., Kahne V., Kapus A., Knap A., Kosi M., Kosmač J., Kovarčič T., Krajnik M., Kralj A., Kranjc T., Kumprej U., Kunstek J., Legat A. 2x, Lekan A., Likar A., Luin B. 2x, Marolt N., Meseček A., Nagode J., Novak R., Občina Škofljica, Pakiš F., Potočnik M., Prhavic J., Punčak A., Repanšek V., Skornšek M. 2x, Srebernjak F., Šifrer M., Škrabec J. 2x, Špes I., Štebih M., Švigelj-Perko J., Tomšič M., Zadravec T., Zalokar M. 2x, Zelič K., Zoran M., Zorko I., Zorko K., Zupančič M., Žagar M., Železnik C., Žgajner in več neimenovanih dobrotnikov, molilcev za duhovne poklice in bralcev Salezijanskega vestnika. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakazate na naslov:

Salezijanski zavod
Želimlje 46, 1291 Skofljica
Številka žiro računa: 50100-620-133
sklic na štev.: 05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.
Pri nakazilih na žiro račun navedite oznako 'Gimnazija'.

Želimlje - novi del doma s prostori za kapelo in knjižnico

KUREŠČEK

SVETIŠČE KRALJICE MIRU IN ROMARSKI DOM

Kurešček je 833 m visok hrib južno od Ljubljane. Poleg Šmarne gore in Ahaca nad Turjakom zaznamuje sredino nekdanje Kranjske dežele. Z njegovega vrha se odpira zelo lep razgled na velik del Slovenije.

Romarški dom

Nedaleč pod cerkvijo je stal planinski dom. Že pred 2. svetovno vojno so ga postavili in namenili romarjem in turistom. Med vojno so ga požgali italijanski vojaki. Leta 1961 so na pogorišču zgradili gostišče. Stavba je bila v družbeni lasti. Upravniki so se pogosto menjavali. Dom je doživel vse mogoče usode. Stavba je začela propadati.

Ko pa je bila na Kureščku obnovljena cerkev in je začelo prihajati vse več romarjev, se je pokazala potreba po zavetišču za romarje. S posojili in darovi prijateljev Kraljice miru je bil dom odkupljen in temeljito prenovljen. Ob peti obletnici blagoslovitve obnovljene cerkve Marije Kraljice miru na Kureščku (avgusta 1997) je ljubljanski nadškof v pokoju dr. Alojzij Šuštar blagoslovil ta dom duhovnih vaj in romarški dom. Dom že služi svojemu namenu. Nikakor ni več namenjen samo turistom (kot povojna leta), ampak predvsem romarjem, ki najdejo v njem prijeten prostor za okrepčilo in počitek ter raznim skupinam mladih in odraslih, ki prirejajo razna srečanja, duhovne obnove in duhovne vaje.

Za svetišče in romarški dom je odgovoren g. Tone Košir, salezijanec.

Informacije dobite na naslov: Anton Košir, Ig 85, 1292 Ig pri Ljubljani, tel 061/662135.

Nekoč

Na tem hribu je že v 15. stoletju stala Marijina cerkvica. V času turških vpadov je bila okoličnom zavetišče in obramba pred napadalci. Preprosta Marijina cerkvica je slovela zaradi posebne vrste češčenja Matere Božje. Legende, ki jih je ohranil Valvasor v *Slavi vojvodine Kranjske* (1689), govorijo, da je Marija na Kureščku posebej priprošnjica za mir v družinah in skupnostih. Ljudska vernost jo je zato poimenovala Kraljica miru. V začetku 18. stoletja so cerkvico prezidali in ji dali baročni videz, leta 1749 pa so prizidali še zunanjo kapelo. Leta 1940 je ljubljanski škof G. Rozman vernike Ljubljane in okolice povabil na spokorno romanje h Kraljici miru na Kurešček. Tedaj so tisoči vernikov obljubili, da bodo vsako leto romali na ta kraj in molili za mir. Obljubo so izpolnili samo enkrat, in to že sredi vojne leta 1941. Vihra 2. svetovne vojne je zelo prizadela tudi cerkev na Kureščku, ki je oblastniki niso dovolili popravljati. Tako je tudi milostni kip Kraljice miru moral v »begunstvo«, zavetje je našel v župnijski cerkvi v Želimljem.

Oživiljanje romanj in obnova cerkve

Zanimivo: prav iz Želimljega so mnogi osnovnošolski fantje (že konec šestdesetih let), kamor so prihajali na duhovne vaje, s svojimi duhovnimi voditelji vedno znova peš poromali na Kurešček in sredi ruševin ali ob cerkvi darovali sv. mašo ali prejemale zakrament sprave. Leta 1986 so na Kurešček v organizirani skupini prvič poromali mladi v okviru salezijske mladinske pastore in povsem spontano začeli čistiti notranjost porušenega svetišča.

Leta 1990 se je začelo vse glasneje govoriti, kako Marija sama vabi k obnovi molitve na Kureščku. Ljudje so začeli prihajati in moliti v vse večjem številu. Zbirali so darove in marca 1991 so se začela obnovitvena dela, ki so bila končana 30. avgusta 1992. Milostni kip Kraljice miru so želimeljski župljani skupaj s tamkajšnjo skupnostjo salezijancev pripeljali nazaj v njeno obnovljeno svetišče. Cerkev je v zadnjih letih dobila še zvonove, orgle, slike, zgrajena je bila tudi lična kapelica za maševanje na prostem.

● DUHOVNE VAJE NA KUREŠČKU

Junija sem bila s prijateljicami na duhovnih vajah. Lepo sta nas sprejela Ivan Turk in Anton Košir. Najprej smo pohitele k kurtkvi Kraljice miru, da bi se ji zahvalile za uslišane prošnje ter pred njo znova položile svoje težave ter prošnje. Molili smo za naše družine in za mlade, da bi spoznali, ali jih Bog kliče v duhovni poklic, in da bi tisti, ki jih kliče, ta klic z veseljem sprejeli ter pogumno stopili na pot. Duhove vaje so res potrebne slehernemu. Če se jih le morete udeležiti, vam jih toplo priporočam. Duša se umiri, prav tako telo; dobimo pa tudi novih moči za premagovanje težav v življenju, da laže nosimo svoj križ in da ne godrnjamo, kako je pretežak; saj Bog že ve, koliko zmoremo. Mnogo lepih misli, spodbudnih besed in lepih zgledov nam je položil na srce voditelj duhovnih vaj g. Ivan Turk. Poskušale jih bomo ohraniti v svojem srcu in jih izročiti tudi drugim.

Franciška Belaj

● Pri vašem delu vam želim obilo Božjega blagoslova in pomoči ter Marijinega varstva. Sv. Janez Bosko naj izprosi vaši družbi še mnogo duhovnih poklicev, ki so nam tako potrebni. Tudi vi prosite za našo župnijo, nimamo duhovnih poklicev, suša je pri nas. Ker sem redna poslušalka radia Ognjišče, sem slišala dve osmrtnici za dva salezijanska duhovnika, in to v teku enega tedna. To me je kar malo zbolelo pri srcu, zakaj, o Gospod, ko pa je tako pomikanje duhovnih poklicev. Ali ni bil g. Vidic tisti, ki so ga na praznik lurske Matere Marije pripeljali v Ljubljano na klinični center in je potem vodil somaševanje, sicer na vozičku? (op. urednika: res je, to je bil g. Vidic). Se še spominjam pogovora po maši ... V Vestniku sem našla članke o Veržeju, še mi je v spominu tista lepa slika Marije dobrega sveta in še ena lepa slika je bila nad vrati v zakristijo o malem Janezu Bosku pri devetih letih – tiste prve sanje, kako stojita ob njem neznan Gospod in Gospa in Janezek vprašuje: Kdo ste vi, dami ukazujete tako nemogoče reči. In Gospod mu je odgovoril: Jaz sem sin tiste, katero te je tvoja mati naučila pozdravljati trikrat na dan. Mislim, da bi v današnjih časih marsikak otrok pri verouku ne znal odgovoriti, koga trikrat na dan pozdravljamo ... Naj naš škof Slomšek izprosi današnjim staršem obilje luči svete vere. Bog daj, da bi vaše delo obrodilo stoterne sadove.

Marija Matjašec

● Z veseljem sem spet prejel Salezijanski vestnik in ga skrbno prebiram. Hvala tudi za podobice Dominika Savia in Janeza Boska. Tako srčno sem si želel dobiti sliko sv. Dominika, sedaj se mi je končno izpolnila ta moja želja. Namreč, zelo rad se spominjam svojih otroških let. Na naši zemlji je namreč križ, mimo katerega hodijo otroci v šolo, ljudje ob nedeljah k maši. Spominjam se moža, ime mu je bilo Dominik, ki je snel klobuk, se pokrival in molil (tudi rožni venec) vselej, kadar je šel k maši ali po opravih. Gotovo je že zveličan in srečen pri Bogu v nebesih.

Franci Pušnik

● Pozdrav vsem. Najlepša hvala tistim, ki so zaslužni za to, da je Salezijanski vestnik prišel tudi v moje roke. V Nemčiji živim že od leta 1969 in zelo vesela sem, da od časa do časa prejmem vaš Vestnik, ki mi pomeni košček mojih korenin in domovine. Kadar pridem v Slovenijo, rada obiščem cerkev na Brezjah in upam, da boste morda kdaj našli kak kotiček v reviji tudi za predstavitev tega čudovitega koščka dežele.

Marija Černigoj Diehl

● Prisca hvala za Vestnik, v njem je toliko lepega, da človeka res osreči in razve-

seli. Ko razmišljam o vašem poslanstvu, sem zelo hvaležna Bogu, da je poklical toliko svojih bratov in sester v Kristusu, ki tako požrtvovalno in z veliko ljubeznijo vzgajate mlade, nas starejše pa krepite in nam vlivate upanje, da vsa mladina ni na robu nesmisla. Vedno se z molitvijo obračam k Devici Mariji, da bi prosila svojega Sina za tiste, ki so prepričani, da ni Boga, da so sami gospodarji na tem svetu. Pride pa čas, ko ne vidijo več smiselnosti svojega življenja. Mnogi odgovorni pa si zatiskajo oči in ne priznavajo, kako sejejo strup v mlada srca. Kaj vse prikazujejo TV ekrani! Ne moremo drugo kot: Bog, prizanesi nam, ker tako grešimo. Nič nam ni več sveto ... Bog naj blagoslovlja vaše delo, vaše poslanstvo, da bi ljudje, mladi spoznali srečo: kjer je vera, tam prebiva Bog, kdor pa zaupa v Boga, mu Bog pomaga, da mu vse pripomore k dobremu.

Ivanka Marflok

● ODKRILA SEM LJUBEZEN

Na Uskovnici (tedenski izobraževalno-duhovni program za mlade) je bilo čudovito. To bi rada še komu povedala, zato vam pošiljam ta prispevek.

Sedim v travi in misli se sprehajajo neke v globinah srca. Prebujajo se spomini ... Bilo je pred štirinajstimi dnevi, ko sem prav tako sedela neke v naravi in premišljevala – imela sem »puščavo« (ena ura za osebno premišljevanje). Bila sem na Uskovnici. Gospod, ko pomislim na tisti teden, ne morem reči drugega kot hvala. Hvala za možnost, da sem lahko prišla med te nasmejane obraze. Hvala za to, da sem se jim lahko zaupala. Hvala ti, da si mi pokazal moje mesto, in najlepša hvala, da sem našla to mesto sredi med njimi. Mislim na prizor, ko smo po kulturnem večeru zapuščali šotor. Neki fant se je približal nastopajočemu, stisnil mu je roko, rekoč: »Ej, bil si super!« in ga močno stisnil v objem. Meni so se ulile solze jeze in žalosti: Ti ljudje tukaj nosijo toliko ljubezni v srcu! In tako zlahka jo delijo med svoje prijatelje! Zakaj jaz ne zmorem tega, Gospod?! Nenadoma pa me je spreletelo: našla sem ljubezen v ljudeh! Če sem zmogla to, potem zmorem najti tudi ljubezen v sebi. Odkrila sem ljubezen, Gospod! Veš, Gospod, na Uskovnici smo se pogovarjali tudi o Svetem pismu. Danes sem prvič v življenju sama prebrala odlomek iz Svetega pisma.

K.P.

KLIC

*Tisoč stvari bi rada povedala,
preden bom umrla.
Pa vem, da jih ne bom
nikdar mogla povedati vseh.
Preden bom zatisnila
za vedno svoje oči,
bom zaklicala k tebi, Prijatelj moj,
in ti rekla, da sem ti hvaležna,
ker si bil vedno z menoj!
Moj klic se bo dvignil k tebi,
Prijatelj moj;
vem, da ga boš slišal,
vem, da ga ne boš mogel
preslišati, glasen bo!
Povedala ti bom,
da sem ti hvaležna,
da sem se vedno trudila
biti blizu tebi,
ki me nisi hotel
nikdar pustiti same.*

Metka Aussenik

PROGRAMI SALEZIJSKE MLADINSKE PASTORALE

DUHOVNE VAJE

ZA SREDNJEŠOLCE

1. ŽELIMLJE, 27.-29. november.
Začetek ob 19.00. Prijave Peter Polc.
2. TRSTENIK, 11.-13. december.
Začetek ob 19.00. Prijave Janez Potočnik.

ZA MINISTRANTE (12-17 LET)

- TRSTENIK, 13.-15. november. Začetek ob 19.00.
Prijave Janez Potočnik.

ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH.

- KOPRIVNIK, 20.-22. november. Začetek ob 19.00.
Prijave Martin Lisec.

UVAJANJE V MOLITEV

- BLED, 27.-29. november. Začetek ob 19.00.
Prijave s. Ivanka Berčan.

NOVOLETNE DUHOVNE VAJE

- BLED, 30. december – 1. januar.
Začetek ob 12.00. Prijave s. Ivanka Berčan.

Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU

MLADINSKA MAŠA

5. november
3. december
7. januar

Salezijanska mladinska pastoralna

RAZNI DRUGI PROGRAMI

ZA NAJSTNICE, DEKLETA 6.-8. RAZREDA

- SV. PRIMOŽ NA POHORJU, 13.-15. november.
Prijave s. Ivanka Berčan.

GOSPODINJSKI TEČAJ

1. BLED, 20.-22. november, **za srednješolke** (možnost OIV). Začetek ob 19.00.
2. BLED, 15.-17. januar, **za študentke in dekleta v poklicih.**
Prijave s. Damjana Tramte.

DEKLE, POSTANI, KAR SI

- BLED, 4.-6. december. Možnost OIV.
Prijave s. Damjana Tramte.

GOSPODINJSKA SOBOTA

- LJ. GORNJI TRG, 12. december. Od 9.00-17.00.
Prijave s. Damjana Tramte.

SILVESTROVANJE ZA MLADE

- VERŽEJ, 30. december – 1. januar.
Začetek ob 19.00.
Prijave in informacije Rafo Pinosa.

V pripravi na leto 2000 vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek od 17.30 do 18.20
v svetišču Marije Pomočnice
na Rakovniku. *Salezijanci*

s. Ivanka Berčan

Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 064/741-075

Peter Polc

Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 061/1702-115

Janez Potočnik

Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 061/1273-028, 1273-039

Martin Lisec

Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel. 061/127-14-19

Rafo Pinosa

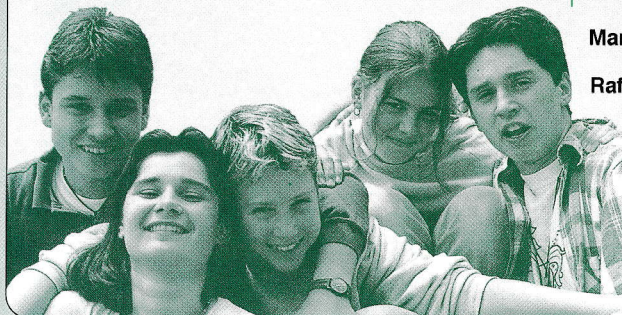
Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel. 061/127-13-77

s. Damjana Tramte

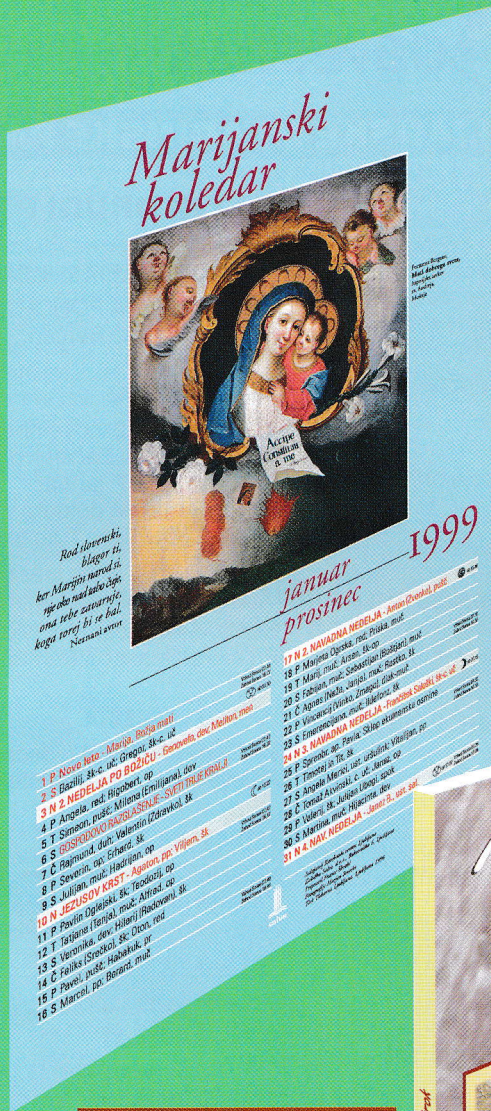
Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 061/1259-204

ŽELIMLJE: NOVA TELEFONSKA ŠTEVILKA:

061/170 21 00

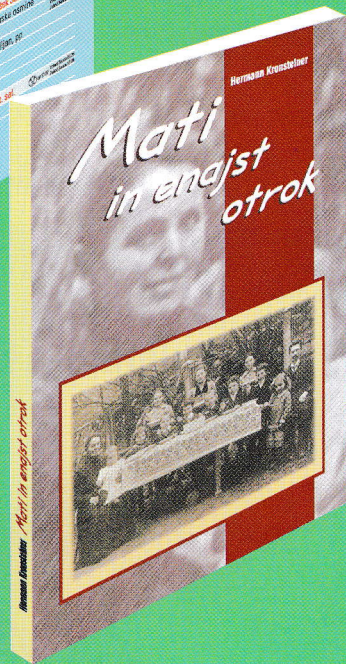

MARIJANSKI KOLEDAR

Letos prihaja z Marijino življensko zgodbo, kot so jo videli slikarji 17., 18. in 19. stoletja.

MATI IN ENAJST OTROK

Knjiga je zapis v ohrabitve mnogim, ki se čutijo nazadnjaške, ko se trudijo za krščansko družinsko življenje. Bila je živ primer nauka Cerkev o družini. Osem njenih otrok se je odločilo za duhovni poklic. "Bila sem vendar čisto navadna žena in mati."

Cena: 1.050 SIT

